Trettio år

i

Metodist E.-kyrkans tjänst

och

Dess Lön

af

Aug. Flink,
f. d. Lokaläldste i M. E. K.

En kort penninteckning öfwer mitt trettioåriga arbete som Lokalpredikant.
Tillägnadt mina barn, släktingar och närmaste wänner.

Gefle 1903.
Ahlström & Cederbergs boktryckeri.

Trettio år

i

Metodist E.-kyrkans tjänst

och

Dess Lön

af

Aug. Flink,
f. d. Lokaläldste i M. E. K.

En kort penneteckning öfwer mitt trettioåriga arbete som Lokalpredikant.
Tillägnadt mina barn, släktingar och närmaste wänner.

Gefle 1903.
Ahlström & Cederbergs boktryckeri.

Förord.

Då wi år 1898 firade wårt 25-års jubileum i härwarande M. E.-kyrka, uppläste jag en skrifwen rapport öfwer wår 25-åriga werksamhet. Wid mötets slut sade pastor Witting till mig: "Den rapporten skall du gömma för efterwärlden, ty den war märkwärdig". Den har emellertid förkommit för mig, och har jag för den skull ansett mig böra framlägga en mera fullständig rapport öfwer denna werksamhet i synnerhet för att wisa mina barn, släktingar och wänner de inlägg författaren en och annan gång haft förmånen utföra i detta utwecklingsarbete.

Jag har icke haft att tillgå ware sig anteckningar eller protokoll för kollationering af mina anteckningar; men will hoppas, att mitt minne i många fall will wara säkrare än dessa.

För min enskilda del wet jag, och kan säga det inför Gud, att min sträfwan har warit, att i dessa anteckningar, så wäl som alltid, framställa otwetydig sanning. Därför, i händelse läsaren i denna skildring skulle hitta på något som synes "**djärft**" i uttryck om person eller sak, så finnes bakom hwarje sådant moment twänne tillförlitliga wittnen att tillgå.

Skulle jag emellertid i något stycke ha begagnat för hårda ord eller omdömen i någon föreliggande fråga, så beder jag innerligen om öfwerseende. Jag har emellertid försökt af alla krafter, att icke låta någon bitter känsla bemäktiga sig mig under skrifningen, utan om så händt någon gång, har jag för den gången kastat pennan med ett utrop: "Gack bort satan, du är mig till hinder." Men ofta ha dessa sidor, under skrifningen blifwit bestänkta af mina tårar på grund af de minnen, som framwällt ur min själ.

Pastors titel har jag i detta arbete undwikit så mycket som möjligt, emedan den alltid är obehaglig i mina öron af wissa skäl, som ej här är platsen att relatera.

Ofullkomlighet i språkets lagar så wäl som twungenskapen, att endast kunna skrifwa bitwis på lediga stunder, gör det stundom nästan omöjligt, att kunna alltid behålla sammanhangets tråd.

Denna enkla rapport will, jag hoppas det, blifwa domare emellan mig och mina wedersakare.

Sandwiken i December 1902.

Eder tillgifne fader, broder och wän

Aug. Flink.

Inledning.

Att skrifwa något om sig själf eller sitt eget arbete är säkerligen det mäst obehagliga någon kan företaga sig. Jag skulle för den skull hälst se, att jag sluppe att nämna mitt namn i denna lilla rapport eller ordet **jag**. Men alldenstund jag har tagit mig före att framställa en liten historisk skildring öfwer Metodistförsamlingens, i Sandwiken, uppkomst och utweckling, och alldenstund mitt namn har warit så nära förbundet med denna werksamhet, att namnet Flink warit nästan det samma som metodismen själf, i Sandwiken notabena. Och widare: Alldenstund jag efter ett trettioårigt, såsom jag will hoppas, troget och ärligt menadt arbete, nödgats om också mot min wilja, att lämna detta arbete eller församling, för hwilken jag offrat icke allenast min energi — kropps- och själskrafter — utan äfwen så mycket af mitt jordiska goda, som jag i min fattigdom möjligen kunnat göra, så inses ju straxt, att jag icke kan, eller att det icke finnes möjligheter, utan att jag måste nämna mig själf.

Jag är ingalunda så själfwisk, att jag tror, att det är jag ensamt som åstadkommit den utweckling eller uppswing som denna församling ibland har haft. Därtill ha ju många faktorer samwerkat. Många goda gudfruktiga

män hafwa byggt därpå, eller utsått lifwets ord till stor wälsignelse. Men jag wågar ändå ödmjukt påstå, att utan min ihärdighet och outtröttliga wakſamhet, under förſamlingens första barndomsſkede, torde det möjligen ha blifwit ſwårt, att komma från ändan. Jag har ſett och tänkt härpå, då jag hört och funnit, att det warit näſtan omöjligt på en del folkrika platſer, att winna något. Det har warit briſt på platsledare.

Den frågan framſtälles ofta både i tal och bref till mig: "Hwarföre har du gått ut ur metodiſtkyrkan?" Oftaſt hwarken will eller kan jag afſlöja de dåligheter, ſom warit ſkälen till detta ſteg. För utomſtående eller oinwigdas ſkull hade det ſäkerligen warit det bäſta om **"eländet"** ſå fort, ſom möjligt, blifwit begrafdt i glömſkans haf. Och jag säger uppriktigt, att jag ett helt år gick och wäntade och trodde fullt och faſt, att antingen den Preſiderande Äldſte eller wårdhafwande predikanten ſkulle taga några mått och ſteg, för att ſå saken förſonad, hwilket ſäkerligen hade warit den lättaſte ſak i wärlden, om de ſjälfwa hade haft oſkyldiga händer (Pſ. 24: 4) alldenſtund de här icke hade att göra med en krångelmakare, utan med en ſanningsälſkande broder, ſom ingenting hällre önſkade än, att saken ſkulle blifwa bra igen. Men det war icke att wänta af män, ſom icke kunna eller wilja inſe, att den ſom utſläpper den förödande eldgniſtan, är mordbrännaren och icke den, ſom förſöker att ſläcka elden, bär han ſig än ſå oſkickligt åt under ſläckningsarbetet. De kunna och wilja icke häller inſe, att "om ett rykte kommer till den w. h. p. om, att en lokalpredikant ämnar begå ett brott emot någon paragraf i Metodiſtkyrkans allmänna regler några månader häreſter", ſå ſkall den w. h. p. uppſöka honom och förmana honom: Se §§ 240 i kyrkoordningen, och om han inte handlar ſå, behandlar han saken

olagligt, och ställer till bråk och oreda. Kan inte hwem som hälst inse denna sak, äfwen om han inte är P. Ä.? War inte påståendet sådant? Mig synes, att det är en ny Dreyfusaffär med den skilnaden, att ingen Zola har uppträdt här, såsom försvarare. Men mera härom under afslutningen af detta blygsamma arbete.

I händelse dessa rader skulle falla i händerna på sådana personer, som hwarken känner mig själf eller mitt arbete, så skall jag bedja att få:

1. Presentera mig själf.
2. En liten penneteckning öfwer Metodistförsamlingens i Sandwiken utweckling f. o. m. den 6 April 1873 t. o. m. den 28 Juni 1902.
3. Några af de orsaker som gjorde att jag ansåg mig förpliktigad att lämna densamma.

Jag hoppas till Gud, att jag nu, trots de djupa förnärmelser jag fått genomgå, må kunna göra detta lidelsefritt, ödmjukt och kristligt. Icke förglömmandes, att jag har haft och har mina fel och ofta stora misstag, för hwilket jag innerligen beder Gud och människor om öfwerseende.

I.

Min presentation.

Jag föddes på Skåpefors bruk, Dalsland, den 3 September 1846, hwarest min fader war sågare. Mina föräldrar woro sannt gudfruktiga efter den tidens sedwänja och höllo sina många barn i tukt och Herrens förmaning. Jag war den yngsta af 12 barn och af 6 samsyskon, och på grund däraf säkerligen icke mycket wälkommen till denna wärlden.

Dock jag klagar icke öfwer den saken, ty mina föräldrar bewisade mig mera kärlek än någon af de andra barnen, sedan de gjort min bekantskap. Min barndom war den mäst lyckliga tills jag wid 16 års ålder genom döden mistade min kära moder. Ty ehuru hemmet war mycket tarfligt under min uppfostringstid, emedan min fader på grund af ålder hade måst lämna sin plats wid bruket och flyttat till sitt lilla egna hem, som han trots sin stora familj hade lyckats förwärfwa sig, så war jag ändå obeskrifligt lycklig, ty mina anspråk wara ytterst små och därför snart uppfyllda. Jag hade mitt största nöje uti, att fiska och fånga harar i giller, samt om wintrarne, att åka skridskor m. m. Jag trifdes bäst i ensamheten. Jag hade god lust att läsa. Skada blott, att mina föräldrar försummade att hålla mig med god litteratur; men det war icke wanligt på den tiden ibland folket. Emellertid så skaffade de mig en helbibel och med den fick jag mycket att göra, innan jag hann läsa öfwer den helt och hållet. O, hwad min kära moder sedan skröt för grannkwinnorna öfwer, att jag hade läst hela bibeln. "Han skulle bli präst", sade de. Det war det bästa de wißte. Då jag 1861 gick i nattwardsskolan war jag också ibland de styfwaste läsbarnen i bibelkunskap trots det, att jag icke gått mera än ett par terminer i folkskolan. Någon småskola fanns icke i min hembygd på den tiden. Deß arbete skulle undangöras i hemmen. Man wille, att barnen skulle läsa rent innantill och åtminstone lilla katekesen utantill, innan man började i skolan. "Hur långt har du läst?" frågade skolläraren mig då min moder första gången följde mig till skolant "Till andra hufwudstycket", swarade jag frimodigt. "De. war styft", sade han och så satte han mig i fjerde klassen på en gång och det war ju också bra?

Som nämndt är, wid 16 års ålder mistade jag min

kära moder och i med det samma mitt lyckliga barndomshem. Mina äldre bröder öfwertalade min fader att försälja sitt bohag och flytta till dem och därmed war min lyckliga tillwaro i ett nu för alltid rubbad. Att tänka öfwer min bekymmersamma ungdomstid ända till mitt 23 år kan jag aldrig, utan att ett wißt wemod bemäktigar sig min själ. Tiderna woro hårda, mycket hårda, ondt om arbete och brist på kunskap i något fack, och brist på företagsamhet. Se där orsakerna. Jag ser hundrade utwägar nu, där jag då såg ingen. Wißt och sant försökte jag än med det ena än med ett annat till förwärf, men mißlyckades. Kanske i brist på uthållighet. Jag mins en gång, det war straxt efter en julhögtid, jag hade warit ute och sökt arbete utan resultat. Sent på natten gick jag förbi mitt gamla, förr så lyckliga barndomshem, som nu beboddes af främlingar. Jag war utan hem, utan arbete och ägde icke ett öre i min ficka. Jag stannade och kastade en längtansfull blick på den lilla kära stugan, ett ymnigt tårflöde wärmde mina frusna kinder, och så fortsatte jag min wäg utan att egentligen weta hwart. Slutligen föll mina tankar på ett torpställe ett halft mil därifrån, där en af mina fattigaste halfbröder bodde. Jag gick dit, knackade på och blef mycket wänligt och kärleksfullt mottagen. Det är märkwärdigt, att blygsamheten hade sådan makt öfwer mig, att jag aldrig wille omtala min betryckta ställning. Förr hade jag swultit ihjäl än jag hade bedt en medmänniska om ett mål mat. Hade icke en af mina bröder, Olof, förbarmat sig öfwer mig under långa skeden af dessa år, så hade jag säkerligen förgåtts i mitt elände. Det war enligt mitt omdöme i dag hårdt, mycket hårdt att kasta ut en 16 års yngling i en hård, ond och förförisk wärld, att försörja sig själf bäst han kunde. Följden blef därför den nu relaterade.

Då jag war på mitt 17:de år brukade jag ibland besöka pastor Selins i Billingsfors — nu prost i Sillerud, Wärmland — söndagsskola. Eller kanske rättare böneſtunder. Det war en mycket godhjärtad, gudfruktig man. Mitt personliga omdöme om denne Herrens tjänare är: Jag har hwarken förr eller sedan sett en så helig, alltigenom från fotabjället till hjässan uppoffrande människa eller en, som i allt och alla liknade Herren Jesus. Allt han kunde förwärfwa fick gå till de fattigas hjälp. Mitt hjärta wärmes ännu, då jag tänker på denne kärleksfulle Herrens tjänare. O, att Herrens wingård hade många sådana arbetare; men de äro i sanning få äfwen ibland dem, som säga sig hafwa tagit till sin uppgift att, "sprida skriftenlig helighet öfwer detta land". Jag såg ett porträtt af pastor Selin för några dagar sedan, föreställande honom sådan han såg ut i unga år, och det war märkwärdigt hwilka underbara känslor det framkallade. Denne gudfruktige man gaf sig i samtal med mig och frågade, om jag inte skulle ha lust att ägna mig för lärarekallet. Jag swarade jakande. Ty sanningen, att säga, så har jag ända från min tidigaste barndom känt en inre maning till ordet och lärandet. Wi kommo då öfwerens, att jag skulle läsa privat för honom under wintern 1864, och så skulle han hjälpa mig in i lärowerket på hösten. Han skickade mig till Åmål att köpa böcker åt mig och släppte själf till penningarne. Jag läste för honom några gånger, men min fader war icke riktigt med om det där och så, då pastorn fram på wåren reste till Karlstad för att taga pastoralexamen, så måste jag sluta. Detta war olyckan för mig, ty nu fanns inga hjälpare. Sedan deß har jag aldrig sett eller samtalat med denne gode helige man, som werkligen af hela sitt hjärta wille mitt sanna wäl för tid och ewighet. Många äro de gånger jag beklagat, att jag icke besegrade

swårigheterna. Flera ynglingar lika fattiga som jag, blefwo hjälpta från början af pastor Selin, af hwilka en är berömd läkare någonstädes i wårt land och en är präst inom Augustanasynoden i Amerika, i fall han lefwer ännu. Dessa ynglingar läste privat för pastor Selin samtidigt med mig.

På uppmaning af min swåger (G. Andréasson) reste jag upp till Sandwiken i Gestrikland på hösten 1868, hwaref jag nu har kämpat i mot- och medgång i 34 år. De första åren woro ganska motiga. Ty först på wåren 1869 lyckades jag få anställning wid bolaget, och några månader därefter råkade jag ut för en olyckshändelse och fick mitt högra smalben afslaget under arbetet i werkstaden. Fick på grund däraf ligga 72 dygn på Gefle lazarett. Där blef jag bekant med min nuwarande hustru, med hwilken jag lefwat tillsammans i ett 31-årigt lyckligt äktenskap. Wåra 11 barn äro alla i god wigör. Ära ware Gud!

1870 i Oktober månad började det utsäde, som pastor Selin hade utsått i mitt hjärta, att gro och bära frukt. Jag började att reflektera mera allwarligt öfwer mitt lif och beslutade mig för, att af hela mitt hjärta söka Herren. De troendes antal på platsen, med hwilka jag hade plägat mycket liten umgängelse, woro mycket få på den tiden. En 10 à 15 personer möjligen. En och annan kolportör besökte wißt en och annan gång bruket och predikade i brukets bostäder, det war allt. Men så wid den tiden besöktes platsen af en f. d. järnwägsingeniör som hette Jonsson. Den mannen predikade wäldeligen, sades det, och rätt många blefwo omwända till Herren och däribland min förut nämnda swåger. Jag glömmer aldrig det intryck jag fick af min swåger, då han en afton uppsökte mig och omtalade sina gjorda erfarenheter. Han talade warmt och innerligt och började förmana mig, att lämna mitt hjärta åt Herren.

Jag swarade: Ja min broder, det är redan gjordt. Jag har frid med Gud. "Ja men", sade han, "du har ju inte warit med på mötena?" Jag har icke haft tillfälle därtill, sade jag, men Herren och jag har uppgjort saken här på mitt lilla rum. Han trodde mig och blef glad.

Marie bebådelsedag 1871 reste jag in till Gefle dels för att hälsa på min fästmö och dels för att höra Guds ord. Straxt jag hade träffat henne, så framstälde jag frågan om hon wille följa med mig till södra bönhuset. Det fanns blott ett bönehus (s. k. på den tiden) i Gefle, som jag hade reda på, och det låg på söder. Därtill war hon willig. Wi woro båda troende på Herren. På wägen till bönhuset sade hon: "Will du, så gå wi på norr, där predikar en kolportör, som jag tycker är riktigt bra". "Ja, är han luteran?" frågade jag. "Ja, nog tror jag det", sade hon. Och jag följde med. Det war t. d. s. Lennstrandska salen der metodisterna nyss hade börjat werksamhet. Då wi en trappa upp hade kommit in i salen, blefwo wi mycket wänligt emottagna af de få wänner, som woro församlade där och jag märkte, att min fästmö war wäl bekant i denna krets. Gudstjänsten hade icke börjat, och jag gaf akt uppå, att en hwar som kom in, knäföll och bad till Gud först innan de satte sig, och jag började ana, att jag hade kommit ibland ett annat folk, som hade andra seder än hwad jag war wan wid. Så gaf man mig en sångbok som war främmande för mig. Jag hade Ahnfeldt, Piligrim och Harpan i min ficka. Hwarför inte anwända någondera af dem? Metodisternas psalmbok på den tiden war mycket liten, kanske 100 sånger, och med mycket simpel utstyrsel. Jag började känna mig lite kylig till mods och hwiskade till min fästmö: "Det här är inte luteraner?" "Tyst, tyst!" sade hon, och så steg predikanten

in. Det war br. C. J. Johansson, nu, såsom jag hoppas, saligt afsomnad i Herren, wäntande sin del i uppståndelsen till ett ewigt lif. Så utgafs sången:

"Wak upp och gladligt sjung
den sången om Guds lam.
Wak upp, stäm hjärtat gammal ung
och prisa Jesu namn." O. s. w.

Jag war glad att namnet Jesus, alltid kärt för mig, fanns i sången. Efter sången följde bön af predikanten, hwarunder alla knäböjde. Mitt hjärta war ganska fördomsfullt, men smälte nästan fullständigt under den troswarma bönen. Därefter följde predikan, hwilken gjorde mindre intryck på mig. Efter mötet hälsade han mycket wänligt på alla och kom så slutligen till mig och frågade, om jag trodde på Herren och hade frid med Gud, hwartill jag gaf jakande swar. "Då", sade han till de wänner som stodo närmast, "skall wi bedja till Gud med denne främmande broder". Han och hela skaran böjde sig ned rundt omkring mig, och han anbefalde mig åt Guds nåd, hwartill alla swarade amen. Månne det inte war mera ömhet om och nitälskan för medmänniskans wäl i en metodistförsamling förr än nu? Jag bara frågar utan att wänta något swar.

Från relaterade möte gingo wi direkt till järnwägsstationen, ty jag skulle hem med första afgående tåg. Och därmed haswa wi skildrat första utsädet till metodistförsamlingen i Sandwiken.

Den påföljande påskhelgen öfwertalade jag några af bröderna här att följa med mig till Gefle för att höra Herrens ord. Wi hade icke lyckats få någon predikant hit, och tiden blef oß lång. Wi reste på e. m. påskdagen och

skyndade oß så upp till samlingshuset, men kommo för sent eller just som predikanten sade amen. Beswikna och därföre nedstämda, sade jag: "Wi gå på Norr, där kanske det icke är slut". Och så gingo wi till Lennstrandska salen. Br. Johanssson höll just på att affluta sin predikan, hwarefter följde ett godt och warmt bönemöte. Wi stannade äfwen annandagen och blefwo rikligen wälsignade af Herrens ord. Min swåger, som war med i sällskapet, inbjöd predikanten till Sandwiken, hwilket han utan betänkande lofwade. Då wi kommo hem och jublade öfwer wåra gjorda erfarenhetsrön, blefwo de gamla bröderna mißmodiga och började twista med oß. Wi woro fullkomligt okunniga om hwad metodismen war för någonting. Jag hade sett en metodistkyrka en gång i Sarpsborg, Norge, och då jag samtidigt därmed frågade en fru, hwad det war för folk, som hette så, så swarade hon: "Jag wet icke, men det säges att de icke äta blod". Det war nu hela min kunskap om detta folk, och mina kamrater wißte ändå mindre, ty de hade aldrig hört namnet förr. Allt nog, striden blef ganska het. Wi sade och trodde, att det inte kunde wara af djäfwulen, ty Gud wälsignade oß och dem rikligen. Striden war af samma art som Judarnes och den blindfödde mannens i Johannes 9. Wi beslutade emellertid, för att få enighet, att skicka predikanten återbud samt att wädja till kyrkoherde O. Hj. Humble i Ofwanssjö, och kommo öfwerens om, att hans dom i saken skulle få gälla. I min barnsliga enfald trodde jag fullt och fast att han såsom troende präststman icke skulle ogilla att wi i brist på annat kallade hit en gudfruktig predikant, låt wara att han hade någon afwikande mening i trosfrågor, hwilket jag icke kände. Allt nog omgående swar anlände, hwilket totalt krossade det första försöket. Jag kommer ännu ihåg

något af innehållet ur hans märkliga bref. "Mitt allwarliga råd", sade han, "är att hwarken nu eller någonsin emottaga en person, som i läran är afwikande från wår rena evangeliskt-lutherska lära. Gud kommer säkerligen att hårdt bestraffa den människan, som icke wet att uppskatta det rika arf wi fått af wåra fäder" etc. Detta bref skickade wi in till br. Johansson, och de gamla tyckte att det war lagom åt honom. Nåja, det war ju helt naturligt, att han såg saken så, och därom säger jag intet. Wåra strider nedlades och jag aktade mig för metodisterna en tid bortåt.

II.

En liten penneteckning öfwer Metodistförsamlingen i Sandwiken fr. o. m. den 6 April 1873 t. o. m. den 28 Juni 1902.

I Februari månad 1873 kommo ett par bröder in och hälsade på mig en söndagsmorgon innan jag ännu hunnit upp ur min bädd. Den ene war handlanden A. L. Peterine från Gefle, den andre en arbetare i Sandwiken L. Skoglund. Peterine war gammal kristen från Rosenii skola, men nu worden metodist. De hunno knappast in genom dörren, förr än de kommo i en ganska skarp strid om den inneboende synden, det fördärfwade hjärtat m. m. som hörde till den tidens favoritsämnen. Förnekas kan ju icke, utan att den tidens antinomiska läroriktning ibland de gamla läsarna gick för långt åt det hållet. D. w. s. att skildra människans medfödda fördärf. Särskildt med afseende på den troende, pånyttfödda människan, hwilken

icke framställdes ett jota bättre än den otrogna. Hela skillnaden war den, menade man, att den förra insåg och kände sitt elände, hwilket icke den senare gjorde; men något hopp om någon frälsning från synden fanns icke förr än i döden. Den förra eller troende skulle tro, att den war iklädd Kristi rättfärdighet, och att då Gud såg den troende i Kristus, så såg han idel rättfärdighet, men utom honom idel orättfärdighet och synd etc. Det är helt naturligt, att det skulle blifwa en skarp brytning emellan denna lära och den nu framträdande metodismen, isynnerhet som dessa nyevangelister, såsom de ock kallades, påstodo att deras lära war evangelisk-luterst, hwilket dock war långt ifrån fallet. Metodismen lärde och predikade: att Gud för Kristi skull, då människan tror, eller emottager Guds nåd i Kristus Jesus, gör den ogudaktige rättfärdig **då han tror.** Se Rom. 3: 21, 26. Tron räknas människor till rättfärdighet. Rom. 4: 3; 5: 1, icke Kristi rättfärdighet. Nåwäl, diskussionen ibland dessa bröder war rätt allwarsam, ehuru gemytlig och lidelsefri. Jag ställde mig på Skoglunds sida och tog hans parti. Men wi woro allt för swaga gent emot den wisdom och bibelkunskap, hwarmed Peterine talade. Deßutom war Peterine begåfwad med en underbar andlig nåd och kraft, ty han war en god man, som plägade mycken och allwarlig böneumgängelse med Herren. På grund däraf blefwo wi ganska grundligt nedsablade. Sedan de hade spisat middag med oß och därefter aflägsnat sig, så knöt jag handen i byxfickan och sade till min hustru: "Så sannt jag får lefwa, skall jag läsa min bibel så grundligt, att icke sådana willoandar skola kunna nedgöra mig mera". Jag försökte att hålla ord, och för att kunna göra det riktigt omsorgsfullt förskaffade jag mig också "konkordie pia" med flere skrifter och läste på, ibland hela nätter. Följden blef

den, att ju mera jag läste, ju mera insåg jag att Peterines tal war i allo i öfwerensstämmelse med Herrens ord.

Mitt personliga omdöme om metodismen då och nu är, att den beklagligen har förlorat mycket af sin förra entusiasm och kraft. Därtill hafwa många orsaker samwerkat, såsom ett mera närmande till och åstundan att efterapa den nominela kyrkans seder och bruk samt tolererande af wärldslikställiga människor, m. m. Samfundet har wisst icke ändrat sina trosartiklar och allmänna regler, hwilka ju, enligt kyrkoordningens föreskrifter icke få förändras. Men att en slapphet i handhafwandet af de allmänna reglerna har inträdt, torde wara swårt att kunna förneka. Såsom t. ex. klaßledarenas plikter, att träffa hwarje medlem i sin klaß minst en gång i weckan i ändamål att se till huru medlemmarne fortgår i det goda etc. "Att icke pryda sig med guld och kosteliga kläder". "Att icke samla sig skatter på jorden" o. s. w. På Wesleys tid skulle dessa regler läsas offentligt wid slutet af hwarje möte. Efter hans död beslöts, att de skulle uppläsas i hwarje församling minst en gång i kwartalet. Nu gäller ett sådant beslut för en gång om året. Enahanda kunna wi säga om resesystemet. Ty först war det så, att predikanterna anwisades ett wisst område att resa öfwer för att predika, ordna och uppmuntra de små grupper eller föreningar, som funnos inom detta område samt att bilda flera sådana föreningar eller grupper. Detta war det rätta bibliska systemet. Om det warit Herrens mening att bilda stora, fina församlingar och bygga stora fina, skuldsatta kyrkor, betwiflar emellertid jag. Alltnog, det fanns en tid, då metodistpredikanterna icke hade annat mål i sigte, "än att frälsa själar". (Du har intet annat att göra, säger kyrkoordningen till dem). De bekände sig wara gäster och främlingar på jorden, och brydde sig fördenskull

icke om, att planlägga för pensionsföreningar, lifförsäkringar eller stora hus i stad eller på land, ty de trodde fast orubbligt på den Gud, som har sagt: "Alla edra omsorger kasten på Herren, ty han har omsorg om eder". Därföre, då de kommo hem till den Herrens hus, som hade anwändt dem i sin tjänst och blefwo tillfrågade: "När jag utsände eder utan penningepung och utan ränsel och utan skor, icke har wäl eder något fattats?" Så swarade de så att himmelen genljöd af fröjd: "Intet Herre! Intet!" Luc. 22: 35. Undrar just huru många af wår tids metodistpredikanter hafwa utgått med samma förutsättningar?

Wesley war en utaf de få, mera bemärkta underbara personligheter på andens område, historien wet att omtala. Han war en man, som icke silade myggan och swäljde kamelen, såsom fariseerna för sed hafwa, en man som lefde såsom han lärde. War hans lära hög och ren, så war också hans lif i harmoni därmed. Han pockade icke på att andra skulle ge rikligen och han spara och lägga på hög, utan han gaf ut allt det han kunde förtjäna, på det att de fattige skulle få äta sig mätta, blifwa glada och wälsigna Gud. Därföre, då han själf författade inskriptionen på sin grafwård, sade han bland annat: "Här hwilar John Wesley — — som icke lemnade 10 pund efter sig, sedan begrafningsomkostnaderna woro gäldade". Undrar om inte hans uppwaknande en gång skall blifwa härligare än millionärens, som begrafdes i en kista som kostade 50 pund?

En söndagsafton någon tid efter relaterade besök af Peterine, kom en mycket kär broder, P. O. Sjödin, till mitt hem för att hälsa på oß. Wi hade för något år förut bott grannar och blifwit intima med hwarandra. Under samtalet med denne broder, och sedan jag hade wisat honom ur Guds ord min nya upptäckt i läran om frälsningen och

helgelsen m. m., hwilket han på fläcken gillade och anammade, kommo wi öfwerens om att förena oß med metodisterna. Och då församlingen i Gefle Palmsöndagen den 6 April 1873 inwigde sitt lilla kapell, så ingingo wi båda jämte broder Sjödins hustru, på prof i församlingen. Det måste jag likwäl bekänna, att wi hade allt för litet öfwerwägt omkostnaderna för en öfwergång till ett främmande trossamfund, i synnerhet på den tiden om hwilken nu är fråga. De stridigheter och den sorg detta wårt beslut wållade wåra gamla trosfränder i Sandwiken, woro så märkeliga, att det kräfdes ett särskildt kapitel att skildra desamma. Wi woro dyra och kära i deras ögon och de gjorde allt hwad de kunde för att föra oß tillbaka, hwarföre både präster och kolportörer anlitades, och det hade säkerligen lyckats, om de walt ett annat sätt än diskussionens eller disputationens, ty på det området woro wi dem öfwerlägsna på grund af wåra gjorda erfarenheter, isynnerhet som deras nyewangeliska ståndpunkt war alltför ohållbar.

Efter wårt inträde i Gefle metodistförsamling, beslöt församlingen att Sandwiken skulle upptagas till predikoplats, och att predikanten skulle besöka platsen hwar annan fredag. Br. Joh:s Roth war då w. h. p. i Gefle. Detta beslut war nog wälmenadt, men för br. Sjödin och mig blef det ganska dyrt. Dels att taga emot predikanten öfwer natten och dels att hålla honom med respenningar. Wi hade ej heller annat till predikolokal än wåra små enrums-lägenheter. Br. Sjödin bodde därtill på en windskammare. Läsaren kan mäta ut en yta af 14 × 14 fot och tänka sig, att detta lilla ytinnehåll är fullsatt med möbler för familjebehof, så kan man få en någorlunda föreställning om wår predikolokal. Wi turade emellertid om med predikanten och predikningarne och respenningar på bästa sätt ett par år bortåt,

innan någon nämnwärd hjälp kunde påräknas af andra. Wi woro emellertid mycket förnöjda och lyckliga i wår sträfwan, trodde på Gud och hoppades på framtiden, men kände oß under allt detta fruktande för att blifwa störda i wårt arbete från präſterſkapets och myndigheternas ſida, ty det allmänna tänkeſättet om religionsfriheten war helt annorlunda då än hwad fallet är nu.

På ſommaren 1873 flyttade br. Roth och eſterträddes af en broder Th. Larsſon. Denne broder inſåg ſtraxt, att om wi ſkulle kunna lyckas i Sandwiken, ſå måſte wi hafwa reguliära möten på Herrens dag, ty om wi en och annan gång lyckades få någon ſjäl omwänd, ſå drogs den ſnart nog till andra ſamfund emedan wi icke hade någon ſammanhållning på ſabbaten. Åhörareantalet belöpte ſig till 10 à 12 perſoner, och det war icke mycket att reſa ut för. Men man fick nöja ſig med litet på alla wis på den tiden, och fick känna ſig belåten med att "bli räknad för afſkrap och hwars mans afhugg", enligt Herrens ord. "Br. Flink måſte börja att predika!" ſade denne broder för hwarje gång han kom. "Br. Flink måſte börja att predika!" Ja, huru ſkulle det wäl gå till för en ſimpel arbetare? Hwem ſkulle wäl wilja höra på honom? "Jo, kolportörerna hafwa mycket åhörare de, ehuru de äro olärda och lekmän". Man war icke ſå mör i mun på den tiden att tala i alla möjliga frågor, ſom hwad fallet är nu. Alltnog, han gaf ſig ingen ro, utan jag måſte loſwa honom att reſa in till Gefle och under hans ledning förſöka. Jag fick ett par weckors beredelſetid, och tänkte jag, att på den tiden ſkulle det wäl blifwa någon råd. Jag förberedde mig af alla krafter, men kunde icke ſtanna för någon text, ej heller kunde jag hitta på något ämne. Det är ju inte behagligt att tala om ſin okunnighet, men det är bäſt i alla

fall att tala ren sanning. Alltnog, söndagen kom (det war på sommaren 1874), och jag måste ge mig iwäg. Det är underbart att jag det gjorde, så förkrossad och förskräckt som jag då kände mig. Men det grundar sig därpå förmodar jag, att jag har haft den egenskapen, att aldrig swika ett gifwet löfte, skulle jag ock ha gjort den upptäckten efteråt, att det warit till min werkliga förlust. En mans ord bör man kunna lita på, det har warit min princip.

Jag afhörde br. Larssons goda predikan på f. m. och då han utgaf notiserna för weckans möten, så sade han till sist: "I eftermiddag kl. 5 predikar br. Flink från Sandwiken här". Jag började kallswettas, där jag satt och orkade knappast andas. Då han hade stigit ned af talarestolen och hälsat på några wänner, kom han till mig, troligen inseende min förwirring, och sade: "War inte förskräckt br. Flink, det kommer nog att gå bra". Well, kl. blef 5 och jag måste fram. Jag skall förmodligen aldrig i ewighet glömma den stunden, tänker jag. Jag hade hoppats att han själf skulle börja mötet och sedan tillåta mig att säga några ord efteråt, hwilket säkerligen hade warit det rätta. Men jag war ung och blyg och kom mig icke för att opponera mig. Jag måste alltså börja. Jag gaf ut sången, ledde i bön och läste Herrens ord på sedwanligt sätt lika högtidligt, som en gammal domprost, och så skulle jag då till att predika, någonting som jag werkligen, isynnerhet såsom barn, innerligen hade åstundat. Men jag hade tänkt mig att jag skulle bli höglärd först, och sedan skulle det ju gå bra. Nu hade min åstundan förwerkligats, men jag stod ju på katedern en olärd lekman, det war inte bra. Ej underligt, att jag för förskräckelsens skull icke såg hwarken bänkar eller folk, utan hela kapellet snodde rundt för mina ögon. Jag hade walt till text Joh. ev. 9: 35. "Tror du på Guds

son?" Mera olämplig text för en nybörjare kunde jag gerna inte hitta på. Jag läste den en gång till: "Tror du på Guds son?" men **kunde** icke alls komma mig för med, att skildra det historiska sammanhanget med texten, då hade jag ju kommit från ändan, men nu stod jag där med en fråga, utan att egentligen kunna få något swar. Tredje gången jag så frågade, så ropade ett par bröder: "Amen". Detta gaf mig lite lyftning, så att jag nu kunde säga: "Här gäller det att tro på Jesus om wi skola blifwa frälsta!" "Tror du på Guds son?" Och därmed war min predikan slut. "Det gick bra det, broder Flink", sade br. Larsson, då jag mera död än lefwande kröp ned från talarestolen, fullt besluten att aldrig mera försöka ett dylikt experiment. Men tror inte läsaren att den mannen narrade mig fram en gång till, ej så långt därefter. Den andra gången lyckades det ju något bättre, så att jag kunde hålla ut måhända c:a 15 minuter. Så fort jag då, (den andra gången), stigit ned af talarestolen, så tog han ut rekommendation åt mig af församlingen till lokalpredikant, ehuru jag först i Januari 1875 genomgick examen och bekom fullmakt, hwilken jag sedan deß har bewarat såsom en helig relik tills den 28 Juni 1902, då jag öfwerlemnade den till nuwarande Presiderande Äldste. Och hade det warit på sin plats att samtidigt tillämpa Herrens ord: "I blinde ledare, som silen myggan och swäljen kamelen" Matt. 23: 24. Men det är inte rådligt att wara så hård.

På hösten samma år ledde jag mitt första möte i Sandwiken hos en broder, förbemälde L. Skoglund, och därmed började wi regulier werksamhet. Jag brukade tala öfwer någon enkel bibeltäxt både på för- och e. m. på sön- dagar och helgdagar, och så hade wi bön- och klaßmöten tillsammans och fröjdade oß öfwer Guds nåd. Broder Lars- son flyttade på sommaren och efterträddes af en norsk broder,

S. Hanssen. Hanssen hade en hård tid i Gefle, som förorsakades af flere orsaker, bäst att förtiga. Hanssen war en utmärkt god talare, hwars predikningar woro af det slaget, att då man hade hört dem, så sutto de också kwar i minnet och hjärtat orubbeligt. Han war en god läromästare för mig, hwarföre jag alltid står i tacksamhetsskuld till honom.

Inemot Julen 1874 beslutade wi oß för att låta Hanssen döpa wår nyfödde son Carl. Detta war ett djärft beslut på den tiden, och wi anade allt för wäl, att det skulle framkalla storm från högkyrkliga kretsar. Hanssen ansåg att det skulle wara klokast, att jag samtidigt med att dopattesten inlemnades i pastorsexpeditionen också inlemnade en anmälan om utträde ur statskyrkan, ty, sade han: då kunna de icke göra något åt saken. Jag hade nyß blifwit satt till förman öfwer stålsyningen wid walswerken och hade i så fall goda utsikter för framtiden, och det war icke så lätt att wåga experimentet; men i förlitande på Herren, hwars sak jag trodde mig till alla delar befrämja, wågade jag ändå försöket. Det torde wara swårt, ja rent af omöjligt för nutidens människor att förstå eller kunna sätta sig in uti hwad jag nu skildrar. Wår tids människor hafwa ingen erfarenhet om forntida tryck: Kyrkoråds förbud och hot om uppsägning m. m., hwarom man ofta hörde talas i den tid, hwilken jag nu skildrar. Och hade jag anat de swårigheter jag gick till mötes, så hade jag troligen dragit mig tillbaka, ung, swag och okunnig som jag war. Emellertid så inlemnade jag papperen i Högbo pastorsexpedition och hörde sedan ingenting till förr än i Februari 1875. En dag i nämnda månad, då jag lugn och trygg gick fram och åter wid mina synbockar, kom kontorspojken springande emot mig och sade: "Mäster skall gå upp till konsuln's, kyrkoherden är där och will tala wid Er!" Om jag fått ett

bud om att inställa mig för Hans Maj:t konungen, så torde jag knappast blifwit mera förskräckt. Jag har alltid warit beswärad af blygsamhet hela mitt lif igenom, hwilket ofta wållat mig förtret. Jag skulle kunna tillämpa på mig Pauli ord till Korinterna, kap. 10: 10: "Ty brefwen, säger man, äro wäl myndiga och starka, men den lekamliga närwaron är swag och talet föraktadt." Alltnog, här funnos inga undanflykter, då det gälde att infinna sig i disponentens hem. Jag måste gå, ehuru jag af själfwa budskapet war så tillintetgjord, att jag formligen darrade i alla lemmar. För prästen war jag wißt icke rädd, ty inför honom kände jag mig öfwerlägsen i bewisföring, om det kom till en diskussion, på grund af att han hade mycket swårt att få fram sina tankar. Men inför konsul'n och kommendören Göranssson, hwilken jag icke allenast wördade, utan äfwen fruktade, såsom en den där hade makt att afskeda mig från min plats, war en annan sak. Jag orkade knappast få benen till att bära mig uppför waktstugutrappan. Gråta kunde jag icke, och det hade ju icke heller warit manligt. O, hwad jag bad till Herren i mitt hjärta om råd och hjälp. Inkommen i mottagningsrummet, där nämnda herrar sutto inbegripna i ett förtroligt samtal, hälsade jag wördnadsfullt och sade: "Herr kyrkoherden har skickat bud på mig för ett samtal?" Båda reste sig upp och kyrkoherden tog min hand, under det konsuln aflägsnade sig till ett annat rum, men lät likwäl dörren stå öppen. "Ja", sade han, "jag wille tala wid Flink om den där anmälan om utträde ur wår kyrka". Jag swarade: "Jag gjorde det för att slippa att blifwa klandrad för barndopet" etc. För öfrigt så bad jag, att slippa ingå i några swaromål nu, utan "om kyrkoherden wille tillåta mig, så skall jag komma upp till kyrkoherden nästa söndags e. m., så kunna wi ju mera systematiskt få

talas wid om saken". "Ja gör det Flink", sade han och så tog han mig i famn och grät. "Jag är mycket uppskakad", sade han, "öfwer den söndring, som torde blifwa en följd af detta steg. Jag börjar att blifwa gammal och skulle hälst se, att jag slapp att bewittna något dylikt". Därmed skildes wi åt som goda wänner, och jag war mycket glad öfwer, att faran icke blef större. Nästkommande söndag infann jag mig som sagdt war hos kyrkoherden och wi samtalade gemytligt i lärofrågor hela eftermiddagen, dräck kaffe tillsammans och han spelade några stycken för mig på pianot. Då jag stod redo att aflägsna mig frågade han? "Nå står Flink fast wid sitt beslut ännu?" Därpå swarade jag ett bestämdt ja. Då blef han arg och sade: "Det är alltid så med willoandar, det lönar icke mödan att tala wid dem". Därmed skildes wi åt.

Då jag tänker uppå de ansträngningar som werkligen gjordes, dels af mina gamla trosfränder och dels af prästerskapet (en troende prästman i Gefle reste enkom ut till Sandwiken för att afråda mig från metodismen), så är det ju i alla fall märkeligt, isynnerhet om man besinnar att jag war jämförelsewis en främling på platsen här.

Wi fortsatte emellertid wår werksamhet, ehuru det såg allt annat än lofwande ut. Men då wi närmade oß påskhögtiden 1875, började åhöreareantalet något att förökas och under sjelfwa högtiden skänkte Gud oß en liten god wäckelse, den första i sitt slag som jag har bewittnat. Detta gaf oß mera mod eller lust. Efter helgen skref jag till br. Hanssen och omtalade hwad som händt och bad honom komma hit ut och leda ett klaßmöte och försöka att få in de nyomwända i församlingen. Han kom en lördags e. m., predikade på kwällen, och sedan följdes wi åt till en broder Friberg, där klaßmöte hölls. Aldrig skall jag glömma det mötet. Sedan wi båda hade talat lite, så gafs tillfälle för de nyomwända

att aflägga wittnesbörd. Det war en 10 à 15 stycken stora, duktiga karlar, som hade blifwit wunna för Herren. Jag kan icke erinra mig om någon af dem i dag finns kwar i församlingen. De emigrerade wißt till Amerika, dit mera än 200 goda medlemmar hafwa rest under årens lopp. Dessas wittnesbörd war enkelt, klart och tydligt bewisande, att Herren hade gjort stora ting med dem. Då br. Hanssen sedan höll sitt afslutningstal till oß, så war han mycket rörd. Ett ymnigt tårflöde strömmade utför hans kinder då han sade: "Br. Flink har skrifwit till mig och omtalat, att Herren har besökt och wälsignat sina barn i Sandwiken; men icke kunde jag tro, att ett så stort och härligt werk hade blifwit utfördt, som hwad jag nu får bewittna. Därefter ledde han i bön, hwarunder Herren utgöt en sådan ström af ynnest och kraft att wi rent af badade likasom i ett omätligt haf af fröjd. Mäst af alla war jag glad, ty nu hade Herren satt inseglet på mitt apostlaämbete.

Då man talar om den gamla goda tiden, så war wiß uppå, att det ligger betydelse i uttrycket. Det fanns tro på Gud, tro på full fri och närwarande frälsning och en enkelhet i seder och bruk. Det war saken.

Hanssen stannade blott ett år i Gefle och efterföljdes af broder C. J. Englund. Med honom följde ett underbart uppswing i Gefle metodistförsamling. Han war en gladlynt, god och Gudi hängifwen man. Enkel och flärdlös, begåfwad med en underbar andlig smörjelse från ofwan. Wi gjorde rätt ofta byte med hwarandra, och war det för mig inte så lite uppmuntrande, att få uppträda inför en wäl packad publik i den låga, långa salen på norr. Kapellet hade församlingen, på grund af trångmål, måst försälja innan Englunds ankomst. Äfwen under påskhögtiden 1876 skänkte Herren oß en liten god wäckelse här i Sandwiken,

hwilken utbröt midt under en predikan, som jag höll hos wännerna Fribergs på långfredags e. m. öfwer orden: "Borträns den gamla surdegen, på det att i mån bliswa en ny deg, såsom i åren osyrade. Ty wårt påskalam är ock slaktadt för oß, nämligen Kristus". Sedan jag hade i få ord gjort en liten historisk utläggning öfwer texten och började att göra tillämpningen, så föll en underbar Guds kraft öfwer de församlade, och en kwinna ur hopen ropade till: "Herre fräls mig, jag förgås". Samtidigt gick en wåg af gudomlig kraft igenom de församlade, hwilka alla badade i tårar. Jag blef häpen och förskräckt och tänkte ett ögonblick rent af på att fly min wäg från alltsammans, men inseende till sist att det skulle komma att inwerka menligt, beslöt jag mig för att stanna för att bedja, trösta och uppmuntra. Herren krönte några den kwällen med sin heliga frid. Den förstnämnda kwinnan, som ropade om hjälp, war den första som erhöll förwißning och tröst. Hon blef en troget tjänande syster alltid, tills Herren för några år sedan förlossade hennes frigjorda ande från jordelifwets band.

Skaran hade nu förökats till en 30 à 40 trosfriska, hängifna medlemmar, som fruktade Gud på fullt allwar. Det war ett hjärta och en själ i hopen, som trodde. Kom det någon fuurra på tråden någon gång, så infann jag mig såsom ledare för det hela, straxt hos den eller dem, som kommit lite på sned, bedjande förmanande och underwisande, efter bästa förstånd. Jag skref icke bref till medlemmarne om skwallerhistorier och lögn, utan öga mot öga talade jag sanningen inför hwar man och därföre kom icke lastarenom in för att förstöra, slagta och förgöra. Nej, helighet Herranom war wår lösen, och det ware min lösen ewinnerligen.

Rummet blef oß för trångt wid den här tiden och wi började att bedja till Herren, att Han skulle utwidga pau-

lunen. Herren bönhörde oß så till wida, att wi rätt ofta fingo hålla wåra möten hos sådana af brukets folk, som bebodde 2-rumslägenheter, hwilket war en stor uppmuntran för oß. Hade jag på den tiden warit egare om 10 tusen kronor, (hwilket jag ibland önskade), så hade jag säkerligen offrat hwartenda öre för metodismen, hwilken jag anså såsom den enda rätta yttring af kristelig tro och lif. Det war wäl att icke så war fallet, ty nutidens ledare skulle säkerligen icke aktat mera på det än mina nu gjorda uppoffringar, utan behandlat mig såsom en publikan i alla fall.

Strax efter Påsken det året hände det sig, att en malmslagare, J. Bengtsson från Forsbacka, besökte ett af wåra möten. Han blef omwänd till Gud och började straxt att werka för wår sak. Jag fick bud med anhållan att besöka platsen, hwilket jag straxt gjorde. En lördagsafton reste jag dit, och nämnde broder hade ordnat om predikan i sitt hus. Mycket folk kom tillsammans, så att man knappast kunde röra hand eller fot. Jag talade till dem öfwer Pauli ord till Tim. 1: 15: "Det är ett fast ord och i all måtto wäl wärdt, att man det anammar, att Kristus Jesus har kommit till wärlden att frälsa syndare, ibland hwilka jag är den förnämligaste". Jag war mycket olycklig efter min predikan, ty jag tyckte mig totalt hafwa misslyckats. Jag war wan wid att kunna framkalla lite rörelse och tårar hos mina åhörare; men här lyckades det icke. Jag satte mig ned mycket förkrossad och blyg öfwer resultatet, hwilket jag tyckte wara förfelad. Dock, säkert är, att hwarken förr eller senare har ett möte, som jag haft äran att leda, framkallat så rik och ymnig frukt. Jag beräknade sedan, att omkring ett trettiotal medlemmar wunnos för metodistkyrkan den kwällen, af hwilka många ännu lefwa och äro werksamma och Gudi hängifna människor, ehuru utspridda åt

flera håll. Jag träffade flera af dessa wänner i Amerika både under mitt besök där 1892 och 1901. Och det märkliga är att Tomas-streets-församlingen i Worcester Maß har att tacka ett par eller tre familjer från Forsbacka för sin tillwaro, också en frukt efter nämnda möte.

Wid Forsbacka hade wi ynnest hos allt folket en tid bortåt, "men så bröt kriget ut". Wåra wänner blefwo förbjudna att upplåta sina rum för wåra möten och emellan prästen på bruket och mig uppstod en brefpolemik en tid bortåt, enligt diktamen af br. Englund. Om något år kom bruket i en tryckt belägenhet, och både präst och folk flyttade bort och wår församling sinade nästan ut. Det är om det andra uppswinget i Forsbacka br. F. U. Liljegren talar i sitt bref i 1879 års Lilla Sändebud, sidan 10.

Julen 1876 besökte jag min hembygd i Dalsland. Jag hade warit borta från hembygden nära 8 år och längtade fördenskull innerligen att få återse slägt och gamla wänner. Att lemna församlingen här hemma utan wård under julhelgen hade jag icke samwete till, ehuru jag hwarken war wårdhafwande predikant eller biträdande, ej heller hade ett enda öre i lön. Icke heller ansåg jag det wara wärdt någonting. Till julen 1875 fick jag en present af wännerna för 8 kronor och 1876 för 18 kronor, hwilket ju war i min ställning ganska uppmuntrande. Emellertid så skref jag till P. Äldste, J. P. Larsson om saken, hwilket ju war galet, ty det skulle br. Englund ha gjort, men det förstod nog inte hwarken han eller jag och därföre gick det bra. P. Ä. lofwade att sända en elev från skolan och så war den saken klar. Jag reste alltså, men fruktade att blifwa kyligt emottagen af mina bröder och wänner, från hwilka jag nog genom bref hade fått mina warma pikar för, att jag hyllade willfarelse. (?)

Då jag kom till Åmål möttes jgg där med skjuts från min broder P. Flink Bengtsson. Hans son kom mig till mötes, en 20 års yngling, lifwad, glad och gudfruktig på den tiden. Ynglingen war mycket glad öfwer min ankomst, men sade: "wännerna hemma äro allt förskräckta öfwer farbrors ankomst". "Hur så", sade jag, "inte är wäl jag farlig?" "Inte hwad jag tror", sade han. "Men de äro rädda för att farbror skall komma att söndra, ty de weta att farbror predikar". "Jag skall inte predika alls om de inte kallar mig, ty jag har inte kommit för att predika, utan för att hälsa på", sade jag.

Stora förändringar hade inträffat i min hembygd under min bortowaro. Herrens ande hade gått fram wäldeligen i bygderna och en stor del af mina ungdomskamrater, släktingar och wänner hade blifwit troende. En folkskollärare i Billingsfors hade warnat wännerna för mig, och särskildt afrådt dem ifrån att icke alls inlåta sig i någon diskussion med mig, ty det skulle icke aflöpa wäl. Jag blef mycket wänligt emottagen allestädes; men det kunde icke undgå min uppmärksamhet, att en wiß bundenhet och försiktighet gjorde sig gällande. Jag å min sida intog den moderation som omständigheterna kräfde och sade aldrig, att jag åstundade predika. Förutnämnda skollärare, som hade fått höra om min ankomst, tog sig skjuts hem till min broder Andreas på Skåpefors för att hälsa mig wälkommen. Wi blefwo på fläcken de bästa wänner man kan tänka sig.

Icke sade han något, och icke heller jag, om olika meningar i religionen, hwilket förwånade dem som woro närwarande.

I Bengtsfors hade man under hösten det året bygt sitt stora missionshus, hwilket nu skulle upplåtas för gudstjänst på julmorgonen. Mycket folk kom tillsammans, så

att huset blef till trängsel uppfyldt. Nämnde skollärare och en wiß Blom predikade. Wid afslutningen af mötet sade skolläraren: "Wi hafwa ibland oß en broder från Norrland, som kanske will säga några ord till de församlade". "Han är ju metodist?" sade en röst ur hopen så högt, att äfwen jag hörde densamma. Här war tillfället dyrbart och jag lät icke säga mig det twå gånger, ehuru det kändes rörande att uppträda inför detta folk, med hwilket jag hade haft så mycket gemensamt fordom. Med rörelse uttalade jag den apostoliska wälsignelsen och bisogade därtill några hjärtewarma ord, upptagande en tid af omkring 5 minuter. Herren wälsignade sitt eget ord och från den stunden war isen fullständigt bruten, och kallelser inflöt i mängd. "Kom till oß!" "Kom till oß!" ropades det från alla håll, då jag gick ut ur missionshuset. Jag stannade i 6 weckor och talade nästan dageligen, ibland twå och tre gånger om dagen, i olika socknar. Jag räknar detta besök i min hembygd Januari 1877 till det lyckligaste i mitt lif, och därifrån bör också metodistförsamlingen i Bengtsfors tillwaro räknas, oberoende af om det stämmer med Metodismens historia eller ej. Twå år därefter kallades jag tillbaka till Bengtsfors för ett besök, hwilket jag accepterade, och hade wi äfwen då roligt och soligt tillsammans.

En br. Rosenthal i Awesta, som nyß hade hemkommit från Amerika, skref mycket wänligt till mig på hösten 1876 och bad mig komma till Awesta. Han hade i Amerika tillhört frimetodistsamfundet, men inlemnade sitt betyg till br. Englund i Gefle första söndagen efter sin landstigning i Gefle. Denne broder nitälskade warmt för sina medmänniskors frälsning, ehuru han icke ansåg sig hafwa gåfwa att tala offentligt. Detta war dock ett mißtag, ty efter sin återkomst till Amerika genomgick han ett seminarium och blef

predikant, hwilket han warit i många år, ehuru nu öfwerårig. Det war en mycket älsklig broder, och wi hade många saliga stunder tillsammans. Han kostade på mig respenningar flera gånger af egna medel, och wi lyckades slutligen få några flere wänner med oß från Bjurfors bruk. Denna werksamhet blef grunden till Awesta metodistförsamling. "En annan bygge däruppå; men hwar och en se till huru han bygger". 1 Kor. 3: 10.

4:de söndagen i advent 1877 war en stor högtidsdag för wår församling i Sandwiken, ty då inwigdes wårt lilla kapell, saligt i åminnelse för alla de härliga stunder wi där fått tillbringa. Se därom i Lilla Sändebudet 1878, sidan 74.

P. Ä. hade uppdragit åt br. Englund att förrätta inwigningen af kapellet; men detta behagade icke Sandwiksborna. Isynnerhet en broder, som just inte war så noga med om han sårade sin medbroder, (möjligen af obetänksamhet) dref strängt på att en annan skulle hit och förrätta inwigningen. Wi skrefwo åt flera håll, men mißlyckades. Det blef sent på tiden och telegrafen måste anlitas, därtill bleſwo wi nödde och twungne för att behålla friden. Br. Fredengren från Stockholm, kom. — — Wi sårade wår käre broder Englund ganska mycket med denna enwishet. Då wi på inwigningsdagen hade spisat middag hemma hos mig och jag följde honom till stationen, så förehöll han mig detta allwarligt, men mildt och kristeligt. Han grät och sade: "Bröderna i Sandwiken ha sårat mig med detta mycket djupt; men jag förlåter det gärna, ty ni förstå nog inte bättre". Jag tror jag grät lite med och bad om urſäkt för hwad jag icke rådde för. O, ja, det går lätt att komma till rätta med gudfruktigt folk: "Slår mig en rättfärdig, så är det kärlek, och tillrättawisar han mig, så är det såsom olja

på mitt hufwud, hwilket mitt hufwud icke må förſmå", ſäger David i Pſ. 141: 5.

1878 flyttade br. Englund och efterträddes af br. F. U. Liljegren, ſom ſtannade blott ett år eller till årskonferenſen 1879 då br. Fr. Åhgren blef ſtationerad i Gefle och Maritz Carlsſon i Sandwiken. B. A. Carlsſon war preſiderande äldſte.

Så blef då en länge närd önſkan uppfylld, nämligen att få egen och en riktig predikant. Men nog hade wi wäntat helt andra reſultat från en man, ſom, befriad från kropps-arbete, kunde egna hela ſin kraft åt werkſamheten, än hwar fallet blef. Hade br. Flink utom ſin maktpåliggande platd i werkſtaden, ſom kräfde hans perſonliga närwaro 11 timmas om dagen kunnat predika 5 à 6 gånger i weckan och ändå traſka och gå emellan Forsbacka, Högbo och Sandwiken, hwad ſkulle då inte en riktig w. h. p. kunna uträtta? Dock, Carlsſon blef icke gammal på platſen. Hela kwartalskonfe-renſen ſom en man begärde hans flyttande. "Följden blir den, att Ni få br. Flink tillbaka", ſade då P. Ä. "Ja, wi tar br. Flink", ſade alla ſom med en mun. Och det ſkedde ſå.

Genom Carlsſons ſtationerande här hade wi blifwit ſkilda från Gefle och egen förſamling. 1880 blef jag af P. Ä. anſtälld här med en lön af 300 kr., 200 kr. af miſſionen och 100 kr. af förſamlingen. Jag behöll de 200 från miſſionen och eſterſkänkte det förſamlingen ſkulle ha be-talt. Andra året ſkulle jag ha 150 från miſſionen och 150 från förſamlingen. Jag tog då ut 50 kr. af förſamlingen för att få lika ſtor lön. Tredje året ſkulle jag ha haft 200 kr. från förſamlingen och 100 kr. från miſſionen. Jag gjorde på ſamma ſätt, ſå att min lön under deſſa tre åren war jämnt 200 kr. per år. Men jag ſkref alltid fullt i

rapporten på det, att det skulle komma församlingen till del, hwilket ju icke war orätt alls. Jag har omsorgsfullt welat skildra detta på det att nuwarande P. Ä. må få se huru girig jag har warit, eller sniken efter slem winning.

Så länge br. Åhgren war i Gefle gick allt bra här, ty han war mycket willig att hjälpa mig på alla wis, och kom gärna och williget ut till Sandwiken och predikade åt oß någon fredags kwäll emellanåt till stor uppmuntran. O, hwad roligt wi hade! Han syntes trifwas mycket godt i wårt tarfliga hem, hwilket gladde oß storligen. Men då han 1882 afflyttade från Gefle och efterträddes af C. A. Stenholm blef det annorlunda. Jag wägrade att åtaga mig wårdhafwandeskapet det året; men J. F. Larsson som hade efterträdt J. Kihlström som P. Ä. öfwertalade mig att stanna äfwen det 3:dje året och utlofwade, att br. Stenholm skulle komma att hjälpa mig lika mycket, som hwad Åhgren hade gjort. Hans tal till mig om denna sak war så märkligt, att jag skall försöka att återkalla det wäsentligaste ur mitt minne: "Br. Flink", sade han, "har utfört ett så godt arbete i Sandwiken och omnäjd, att många w. h. p., som åtnjuta full lön af kyrkan, stå tillbaka. Det gläder mig storligen, att kunna säga detta af hela mitt hjärta, och br. Flink kommer säkerligen att få uppbära stor lön en gång för all sin möda". Ja, min käre br. Larsson, jag har fått min lön nu af M. E. K. i Swerige. Ty hwad w. h. p. och P. Ä. gör och låter är ju i kyrkans namn, i synnerhet då det godkännes af årskonferensen och det är ju därföre jag måste gå, emedan jag icke fått upprättelse för ärekränkande beskyllningar och olaglig behandling. Men säger någon: "Biskopen har ju gifwit dig rätt". Huru wet jag det? Biskopen har icke sagt ett ord till mig härom och icke häller den P. Ä. och skwallerwägar bryr jag mig icke om. Det är saken.

Allt nog C. A. Stenholm war af andra tankar han. Den P. Å. har ingen rätt att befalla mig, att betjäna en annan församling, lär han ha sagt. Mig bryddе han sig icke om ett dugg, ej häller besvarade han ett enda bref. Så stod saken en tid bortåt. Men så begaf det sig, att Stenholm fick en kallelse från Uppsala, sin gamla församling, till en fästlig tillställning. Gärna wille han dit, men war icke i stånd till, att skaffa predikant i stället för sig för söndagen. Att wända sig till mig, war nog motbjudande, men nöden har ingen lag, säger ordspråket. Så skref han till mig och bad innerligt, att jag skulle hjälpa honom, utlofwade att betala mig rundeligen med samma valuta tillbaka. Omgående swar: "Jag will". Ty tänkte jag: man skall icke löna ondt med ondt, utan öfwerwinna det onda med det goda. Wi hade goda möten i Gefle den dagen och då han kom hem, aflade medlemmarne ett godt wittnesbörd om desamma. Då lärer han ha utbrustit: "Håhå, den mannen är nog bättre än hwad jag har tänkt om honom, det kanske är orätt, att jag har motarbetat honom". Så sade en god wän för mig. Saken war den att Gefle församling i flera år å rad uttog rekommendation åt mig för intagning i reseföreningen utan att jag på minsta sätt hade sökt därefter, men Stenholm war alltid den förste som talade emot, och sedan han hade talat, så blef det så, som han hade sagt. Så stod det till på den tiden.

Wid årskonferensen 1883 utnämndes L. G. Edgren till w. h. p. för Sandwiken och Korsnäs och br. Kropp till biträdande predikant i Korsnäs och jag i Sandwiken, med hwar sina 100 kronor i lön, och skulle wi enligt order af P. Å. alternera med denne. Br. Edgren besökte Sandwiken 5 à 6 gånger och sedan blef han suspenderad för en förseelse sorglig i åminnelse, och så blef det för mig att knoga

på bäfta fätt igen och med hopp om att till näfta årskonferens få egen predikant. Till den ändan anfträngde wi oß få långt wi tyckte wår förmåga fträckte fig och lofwade 300 kronor till hjälp till en predikantslön, hwilket war ganfka mycket på den tiden, då en ftor del förfamlingar troligtwis icke gaf något. Jag refte till konferenfen, fom det året (1884) hölls i Uppfala, glad i hågen och fäker om att wår begäran fkulle bifallas. Andra konferensdagen uppföktes jag af P. Å., br. J. P. Larfson och han fade: "Hör nu, br. Flink! Ni kan inte få någon predikant till Sandwiken i år, ty det finns ingen att få; jag har flera platfer att befätta och wet ingen råd att få lämpliga män". Jag blef mycket förbluffad och ledfen öfwer detta tal och fwarade: Ja, br. Larfson får bära fig åt hur han will, men jag åtager mig icke wårdhafwandefkapet för näfta år, ty bröderna wänta nu och tro fullt och faft på att få ombyte. Nej, br. Larfson, gif oß en predikant framför andra, jag tror att jag med fkäl kan fäga att wi gjort oß förtjänta af att blifwa ihågkomna i år. Han fwarade: "Jag förfäkrar br. Flink, att jag will göra mitt bäfta och wi får förbida tiden tills i morgon, få får wi fe om jag kommit något närmare i arbetet då". Näfta dag kom han igen och war mycket förekommande emot mig fägande: Min käre br. Flink! Det är mig omöjligt, att fkaffa en predikant för Sandwiken och nu fkall br. Flink wara få fnäll och åtaga fig förfamlingswården ett år till. Br. fkall få i lön 300 kronor från miffionen och få de 300 kronor förfamlingen ha lofwat, det utgör 600 kronor och br. Flink behöfwer detta få innerligen wäl för fin ftora familj. Det är underbart, att jag hårdnackadt fatte mig emot detta wälmenande förflag, ty fanningen att fäga, få torde få, om ens någon warit mera behöfwande än jag. Skuldfatt öfwer öronen fåfom jag längre fram fkall

wisa, och med en familj uppgående till 12 personer, med lika många hundra kronor i lön af bolaget. Kläd och föd sig på 100 kronor per man och år, så kan man ju få känna hwad det smakar. Nej, br. Larsson, det gör jag inte war mitt bestämda swar. Då blef han mycket förnärmad och sade: "I fån ingen predikant ändå!" Wäl, sade jag, lägg församlingen till Gefle! Och därmed skildes wi åt. Han gjorde så och C. Hultgren blef utnämnd till w. h. p.

Det kan ju synas hårdt och genträfwigt, att handla på ett dylikt sätt; men jag hade mina bestämda skäl, hwilka jag är öfwertygad om, hwarje fördomsfri läsare skall godkänna. Jag wißte mycket wäl, att om jag hade hemkommit med en sådan underrättelse, så skulle falska tungor ha satt ihop ett faseligt tumult, om huru jag hade warit till Uppsala och arbetat i mitt eget intresse, för stor lön m. m. Och djäfwulen hade nog förjt för att skaffa bränsle till elden. Nej, församlingens wäl war mera för mig än några lumpna kronor. "Kom ihåg mig, min Gud till det bästa". Neh. 11: 31.

Då jag kom hem, så sammankallade jag de ledande bröderna och omtalade saken precis såsom jag har beskrifwit den. De emottogo underrättelsen ganska lugnt. Endast en gammal god broder, som jag mycket har wärderat allt intill denna dag, sade: "Ja, då blir det då slut här."

Att br. Hultgren skulle få fullt upp att göra i Gefle, Sweriges största metodistförsamling, war ju helt naturligt, så att af honom kunde wi ju icke wänta annat än möjligen något besök wid ett och annat weckomöte. Allt nog, att br. Flink skulle fortsätta på samma sätt som förut, det tror jag ingen människa betwiflade. Jag hade afbördat mig 600 kronor, däröfwer bekymrade sig ingen häller, ty därom talade wi aldrig mera. Slutligen ordnades saken så, att jag skulle

få 150 kronor om året såsom biträdande predikant och därwid förklarade jag mig nöjd.

Det året eller wintern 1885 skänkte Herren oß den största wäckelse jag någonsin fått bewittna. Och underbart war det, att jag förutsåg denna wäckelse ett halft år förut och sade det då, profetiskt till Bokhandlanden O. Östlin från Gefle. Under ett besök i mitt hem, som han aflade sommaren 1884, sade jag till honom: "Kom hit i nästa böneweeka, så skall du få se en makalös wäckelse". Han beswarade icke mitt tal då, men då han själfmant kom och såg, så erinrade jag honom om mina ord och han frågade: "Men hur kunde du se det?" "Jo", swarade jag, "församlingen war uti ett sådant eldigt och enigt skick, full med tro och entusiasm, så att man kunde göra någonting med ett sådant folk, det war saken". Wi höllo på i 7 weckor efter nyåret och fingo bedja med mera än 120 öfwer sina synder bedröfwade människor och fingo intaga 75 personer på en gång på prof i församlingen. Broder Magnér kom hit för att hälsa på sina bröder, han war då elev i skolan, och blef oß till god hjälp i detta styfwa arbete. Men ack, en reaktion efter en wäckelse, hwad den är smärtsam. Oförståndigast af allt, att de olika samfunden började att slitas om de nyfrälsta; det kunde icke annat än förkwäfwa den goda säden, som hade börjat att skjuta brodd. Wi fingo knappast in ett 40-tal i full förening. Men lofwad ware Gud! "Det blef åtminstone inte slut här då".

Det war denna stora wäckelse, som framkallade tanken, att bygga oß ett större gudstjänsthus. Men det war icke så lätt realiseradt, alldenstund wi ännu häftade i skuld på det gamla kapellet. Men wi grepo oß saken an, förlitande på Herrens hjälp, ty det fanns tro på Gud, det war saken. Men det måste jag ärligt bekänna, att då jag tänker på

de många trötta steg jag tagit för detta hus, och de många obehag jag underkastade mig då jag både af hög och låg tiggde penningar och materialier till detta hus och ändock nu 1899 nekades att uppsätta en orgel i det samma, som jag också hade tiggt medel till, så känner jag mig ganska harmsen. Men, Herre förlåt dem, de weta icke hwad de göra. Mera härom framdeles.

Mellan br. Hultgren och mig rådde alltid det mäst intima förhållande, och jag fick det witsord af honom att jag war den lydigaste lokalpredikant han någonsin haft. Det berodde wäl på, att jag aldrig sade nej, då han kallade mig till Gefle ibland. Så några weckor före 4:de k. k. 1885 då han besökte mitt hem så sade han: "Huru länge har br. warit lokalpredikant?" Det blir snart 11 år sade jag. "Har broder aldrig tänkt på att bli lokaldiakon?" sade han. Nej, det har jag werkligen aldrig gjort, swarade jag. "Ja, men jag har tänkt på, att br. borde uppmuntras", sade han, "och jag har talat wid br. Åhgren (P. Å.) om saken, och han tycker det samma, och nu skall broder läsa på flitigt de och de ämnena (han gaf mig uppgift på hwad jag skulle repetera) så skola wi taga ut rekommendation af 4:de kwartalskonferensen i Gefle till ordinering. På den tiden examinerades kandidaterna inför kwartalskonferensen. Nej, sade jag, jag blir wißt ingen lokaldiakon. Icke häller läste jag på några läxor alls, ty jag war fast besluten att icke rubba mig alls. Men tiden gick och tiden för kwartalskonferensen kom och jag måste ju in till Gefle och rapportera. Wi woro egen församling, men tillhörde Gefle kwartalskonferens. Det war en ståtlig kwartalskonferens på den tiden, cirka 50 man stark af Gefle borgerskap. Där kände man sig liten, åtminstone jag. Kwartalskonferensens förhandlingar gick friskt undan under Fr. Åhgrens presidium och snart war han wid frågan:

"Finns det några rekommendationer för ordinering?" "Ja, broder Flink", sade Carl Hultgren. Nej, sade br. Flink, det blir ingenting utaf det. "Så många, som wilja att br. Flink skall ordineras till diakon säga ja". Och "ja", skallade det i hela salen. "Nu, br. Flink, kom nu fram hit så skola wi werkställa en liten examen med broder", sade preses. Nej wißt inte, jag kan inte och jag will inte häller. Nej, det gör jag inte. Jag tackar eder bröder för förtroendet, men det will jag inte. "Ja, men broder kan ju taga stolen med sig och komma hit så få wi talas wid litet och höra huru det står till. Det är wäl broder inte rädd för". Nej wißt inte. Inte är jag rädd, men att undergå någon examen har jag icke lust med, sade jag under det jag tog stolen, som jag satt på och gick fram. Wi hälsade och språkade litet gemytligt wid hwarandra, som wi alltid brukade göra. Han frågade och jag swarade och det gick undan från båda hållen och innan jag wißte ordet af, så woro wi uppe i full examen. Då jag upptäckte werkliga förhållandet, så höll jag på att bli rädd; men hwad war wäl nu att göra annat än fortsätta så långt det gick. "Det gick bra det, broder Flink", sade han, då han ansåg sig böra sluta, och kwartalskonferensen swarade därtill: Amen. Ja det går allting lätt här i wärlden då alla äro eniga och will så ha det. Men inte har åtminstone jag sökt efter någon "upphöjelse af kyrkan", som han sade.

Den 11 Oktober 1885 war åter en stor dag för Sandwikens metodistförsamling ty då inwigdes wår nya, och såsom wi tyckte, ståtliga kyrka. Många predikanter både kallade och okallade hade infunnit sig här och glädjen stod högt i taket. Wåra wänner hade warit flitiga som myror, och eniga på alla sätt och därför hade saken lyckats wäl. Wore det inte allra bäst om det wore så beständigt? Men då

folket sof, kom owännen och sådde ogräs midt ibland hwetet och gick sin wäg. Det är saken.

Emellertid, att bygga ett så paß stort hus, och ha bekymmer om allt och i allo, har sig inte så lätt som somliga tro. Det fanns ingen som tänkte som så, nu skall broder Flink ha en liten uppmuntran för allt han har sträfwat. Men broder Flink tänkte nog på den saken då de senare byggnaderna uppfördes; därför blef det icke häller glömdt — men . . .

Det war 1885 wi talade om. 1886 på wåren, hade wi ett ledaremöte i wår kyrkas lilla sal, sorgligt i åminnelse. Wi brukade på den tiden alltid ha ett dylikt möte före årskonferensen, för att rådpläga med hwarandra huru wi skulle försöka att få det i predikantwäg för det kommande året. Wi hade nu ny kyrka, men också stora skulder både i banklån och löpande räkningar. Jag framstälde frågan till bröderna om de inte nu ansågo tiden wara inne att werka för, att få predikant på platsen och i så fall huru mycket wi borde anslå till hjälp för hans lön. Att aflöna honom ensamt war ju inte tänkbart. Den förste broder, som begärde ordet sade: "Wi har det så bra, som wi har, att wi aldrig kan få det bättre. Endast om wi kunde få egen kwartalskonferens, så wore det utmärkt". En annan broder sade: "Jag instämmer med hwad den förre talaren har sagt, och i synnerhet i de omständigheter wi nu äro, så tror jag knappast, att wi ens kunna betala så mycket nästa år, som i år". (Jag hade 150 kronor för det året.) Alla bröderna woro fullt ense, att det war bra som det war och de wille ha mig kwar. Nå ja, det gladde mig ju storligen att bröderna woro nöjda, men jag hade häller ingenting emot om de ärligt och uppriktigt och i synnerhet öppet hade welat arbeta för en förändring. Allt nog, jag sade då: Jag

är fullt ense med eder att wår ekonomi är sådan, att wi gärna icke kunna lofwa mera för nästa år än i år. Men det torde nog bröderna inse, att mitt arbete för församlingen är ett styft arbete för 150 kronor, att läsa med barnen två gånger i weckan och predika och leda möten flera gånger i weckan m. m. Ja det tyckte alla. Wälan, bröder, jag har ett förslag. Skulle ni inte wilja skrifwa till P. Ä. och anhålla om litet hjälp från missionen åt mig, t. ex. 100 à 150 kronor? Ja det war alla med om och jag och en broder till blefwo utsedda att werkställa denna sak. Jag skref förskriften och öfwerlämnade den till den andre brodern med tillsägelse att skrifwa så, och i ledaremötets namn. Jag hörde sedan ingenting till, utan trodde fullt och fast, att min gode wän P. Ä. skulle göra sitt allra bästa och i synnerhet som det stod i skrifwelsen, ett utdrag ur ledaremötets protokoll. Men så begaf det sig, att inemot årskonferensen kom P. Ä. hit och predikade en afton på sedwanligt sätt och efter predikan så bad han ledaremötet stanna kwar och jag blef anwisad att ensam taga plats i lilla salen. Där fick jag sitta både länge och wäl, utan att egentligen weta hwad det war fråga om, annat än hwad jag anade. Då jag slutligen slapp ut ur fångenskapen och wi gingo hem, så frågade jag en broder som war i sällskapet och som icke tillhörde ledaremötet: Men hwad war det för ett långt samtal ni hade eder emellan? "Jo", sade han, "de ha skrifwit till P. Ä. och begärt predikant för nästa år och lofwat 400 kronor till hans lön". I sådan föränd̈ring och form kom skrifwelsen fram till P. Ä. Kan det blifwa annat än sår och etterbölder efter sådan falskhet. Hade det inte warit hederligare och kristligare också, att understödt mitt förslag på det lagliga ledaremötet, än att 1:o motarbeta det, 2:o sedan de piggat upp mig och ingjutit lust hos mig att fortsätta

för att hjälpa församlingen ur sin ekonomiskt betryckta ställning, sedan fatta ett beslut, dikteradt af **en enda person** bakom min rygg och i strid med ett lagenligt fattadt beslut. Kan sådant kallas ärligt?

Under årskonferensen, som det året hölls i Stockholm, kom P. Ä till mig och bad om ett samtal. Han sade då ungefär följande: "Jag är mycket ledsen, br. Flink, öfwer hwad som har passerat, eller brödernas i Sandwiken tillwägagångssätt. Jag wiśte icke att det war bakom broders rygg, ty hade jag det wetat, så hade jag icke fäst mig något wid deras bref. Och huru skola wi nu göra?" "Gifwa dem hwad de ha begärt", swarade jag. "Jag har ingenting emot ombyte, endast deras sätt att gå till wäga." Endast en broder, P. O. Sjödin har bedt mig om ursäkt för denna sak, de öfriga tyckte wäl, att de intet orätt hade gjort."

Broder J. A. Rudström blef då stationerad här. Denne unge broder utförde ett mycket godt arbete både med mig och församlingen, hwilket må lända honom till ewärldeligt beröm.

Broder Rudström stannade i två år och efterträddes af en f. d. missionspredikant E. Wallgren, som stannade blott ett år. Jag tyckte mycket om Wallgren och motarbetade hans flyttning, men församlingen kunde inte med honom. Swårigheter uppstod också på grund af, att frälsningsarmén som under hans tid kom till platsen, gjorde wissa inskärningar ibland församlingens ungdom. Dock, ware huru som hälst för öfrigt, så står jag alltid i en wiß tacksamhetsskuld till br. Wallgren, och emedan det är märkligt i sitt slag, så skall jag i korthet nämna det samma.

Jag har förut nämnt huru som br. Sjödin och jag ihärdigt underhöll werksamheten här i omkring två års tid utan någon nämnwärd hjälp från andra håll, icke häller

upptogo wi någon kollekt wid mötena. Broder Sjödin och hans rara hustru hafwa från första stunden warit mina förtrognaste wänner och blifwa det säkerligen in i döden. Därföre hafwa de också tagit det som nu wederfarits mig och mitt hus ganska djupt till hjärtat. Därmed will jag icke hafwa sagt, att jag icke har flere wänner inom härwarande metodistförsamling. Jag will tro och hoppas att alla gudfruktiga medlemmar äro mina werkliga wänner, ehuru en del kunna wara wilseledda i omdöme och icke riktigt weta hwad det är fråga om. Men jag hoppas att då de sammetsgrannt hafwa genomläst denna rapport, så skola de få kunskap i hwarje detalj. Emellertid, saken war den, att br. Sjödins bärkraft war nog större än min, ty jag kom i balans i ekonomiskt asseende. Familjen wäxte till och skulderna med. Jag har aldrig warit njugg och snål emot någon annan än mig själf. Jag mins en gång en predikant förebrådde mig för, att jag kom i grofwa smörjläderssstöflar till Gefle då jag skulle predika där. Jag har inga bättre, swarade jag. Och det gick lika bra för det, eller ock lika dåligt om man så will. Emellertid så hade mina skulder swält ut så gräsligt att de 1886 belöpte sig till cirka 1,000 kronor, och det fanns föga utsikter att kunna betala dem, alldenstund mina inkomster icke wille räcka till för hushållet hur man bar sig åt. Så skulle jag försöka med en liten affär, och fantasien sade mig att det skulle gå utmärkt. Jag hade god kredit hos flera großhandlande i Gefle, så därom war ingen brist. Så fortsatte jag cirka 1½ år och förlorade på affären cirka 1,500 kronor. Jo det war härligt. Men det bästa war att ingen mer än jag själf wißte om min usla belägenhet. Jag war konkursmässig, med utsikter att mina kreditorer skulle, i händelse jag öfwerlämnade mig till konkurs, utbekomma högst 20 procent. Nu war min ställning förtwiflad.

Jag hade alltid skött mina kreditorer så wäl, att jag åtnjöt det största förtroende, kunde ibland på mitt fattiga namn få upplåna ända till 6= à 800 kronor utan borgen. Tänk då hwilken skandal, förbittring och wanära både för mig själf och wår församling om min ställning blifwit bekant. Först måste affären afwecklas, det war klart och det gick för sig, men än se'n då. Jag grät och bad och klagade min nöd inför Herren, jag kunde icke äta, icke sofwa, jag war hardt när förtwiflad. För ingen utom min hustru kunde eller wille jag omtala min ställning. Hon tröstade mig så godt hon kunde, lugn stilla och tålig, som alltid. Ack hwad en god, ädel kwinna är wärdefull alltid, men i synnerhet i tider af trångmål, men för mig fanns intet ljus, intet hopp om räddning. Jag kunde icke begripa hwarifrån hjälpen skulle komma, "från logen eller präster". Slutligen beslutade jag mig för att öppna mitt hjärtas bekymmer för br. Wallgren. Jag bad honom wänligt komma hem för ett samtal och han kom genast. Jag öppnade samtalet mycket försiktigt och han lyssnade, säkerligen mycket förwånad öfwer de asslöjanden jag nödgades göra; ty han hade nog trott att jag war en wälbärgad man. Han swarade mig icke på en lång stund, troligen noga öfwerwägande hwad som här war att göra. Slutligen frågade han: "Huru mycket kan broder wara skyldig?" Ja, det är så mycket, så jag wet inte om jag törs omtala det. "Går det upp till 5,000?" frågade han. Så tok, det är wäl inte fullt hälften af den summan, swarade jag. Då slog han ut med sin hand, log på sitt gemytliga sätt och sade: "Ha, ha, hwad war det för någonting för broder Flink!" Aldrig i mitt lif har jag känt en människas ord haft en sådan werkan på mitt hjärta. I ett nu förswann min tunga börda från mitt hjärta och jag har aldrig en enda gång sedan beswärats widare däraf. Det

war för märkwärdigt. Alldeles som det gick för Kristen då han med sin börda kom fram till korset, så gick det med mig. Icke blefwo mina skulder betalda, wißt inte, men hans swar ingjöt tro, hopp och ljus. Jag började att hoppas på mig själf och möjligheten att kunna göra rätt för mig till sist. Huru det skulle gå till wißte jag icke, men på något sätt skulle det med Guds hjälp gå. Jag hade syßlat något med bokförläggning, d. w. s. utgifwit några småskrifter, men af affären nätt och jemt fått in tryckningsomkostnaderna. Men samtidigt med nu relaterade omständigheter, utgafs genom subskription ett arbete från Örebro, 100 predikningar af d:r Talmage. I denna samling fick jag se wara instuckna några föreläsningar mot fritänkaren Rob. Ingersoll. Detta wäckte min uppmärksamhet. Jag skref till firman och förwärfwade mig förlagsrätt till de fem föredragen. Gaf ut en upplaga af 5,000 ex. och lyckades försälja den. Därefter utgaf jag ett arbete: "Uppmuntringar på wägen genom lifwet", några goda berättelser och småplock, som lyckades bättre. Det började att ljusna, ehuru det gick smått.

Jag wet att jag blifwit klandrad från wissa håll, för att jag syßlat med dylika affärer, och man har rynkat på näsan och sagt: "Kan han ge ut böcker han?" Men jag har gått lugnt min wäg och tänkt: "Bättre att rädda lifwet än förlora det, skulle man ock bära sig klumpigt och bakwändt åt". Att en del företag warit förflugna och förlustbringande erkännes willigt. Jag bringade emellertid ned mina skulder från 1888 till 1892 till cirka 1,500 kronor och det war wackert så. Först 1899 kunde jag säga att segern war fullkomligt wunnen och den sista kronan betald och att jag höll mitt löfte och tackade på mina knän den store Guden för hjälp och stöd i striden emot detta onda, det må ingen betwifla.

Efter broder Wallgren kom en ung broder hit, G. A. Gustafsson. Om denna broder kan i sanning sägas, att han war en sann Israelit, i hwilken intet swek war funnit. Under de tre åren han gick ut och in här, tror jag icke att någon människa med än så skarp blick kunde upptäcka eller påpeka något oegentligt eller opassande ware sig i tal eller umgängelse. Han war en gentleman i detta ords skönaste bemärkelse, ty karaktären war genomträngd af en sann gudaktighet, som är en prydnad för hwar och en som har förwärfwat sig den samma. Jag skulle kunna framdraga flera sköna drag ur broder Gustafssons lif, under de tre åren han werkade här, men utrymmet tillåter det icke. Endast ett par ur högen skall jag i korthet påpeka.

Wid 2:dra årets 1:sta k. k. framstälde P. Ä. en fråga till bröderna om de inte borde försöka att öka upp predikantens lön något litet. (Han hade 500 kronor af församlingen). Broder Gustafsson war den förste som begärde ordet och sade: "Församlingen kan icke, enligt mitt omdöme, betala mera till predikantens lön än hwad hon gör. Jag har icke häller begärt någon löneförhöjning, utan förklarar mig nöjd, med hwad jag har. Jag föreslår därför, att icke frågan upptages till någon widare åtgärd". Uti detta stycke torde han hafwa få likar. En annan sak eller egenskap war, att han aldrig twingade sin mening på församlingsstyrelsen, utan lät bröderna ordna om sina platsförhållanden som pluraliteten bestämde. Han gjorde icke som en annan, som om han inte wann med sin åsikt den ena gången, så tog han om igen och om igen tills han wann sitt mål, obekymrad om, hurn mycket han än kom att såra gamla bröder. Under sådana omständigheter så är det predikanten och några wäderhanar, som regera hela församlingen. Ty sådana finnes ju litet hwarstädes, som man kan få till att ändra beslut hurn

många gånger som hälst, om man bara bearbetar dem lite. Det will säga efterfägare, som inte hafwa någon fast karakter.

År 1891 blef jag på grund af några goda wänners kraftiga initiativ wid årskonferensen i Uppsala wald till lekmannaombud till M. E.-kyrkans generalkonferens, som näftkommande år skulle hållas i Omaha Neb. U. S. A. Detta wal gladde mig obeskrifligt, ty på samma gång som det war det största förtroendeuppdrag, som gärna kan uppnås af en metodist i Swerge, så gaf det mig förhoppningar om, att möjligen kunna göra något för min betryckta ekonomiska ställning i det fria och rika Amerika. Jag wißte och insåg mycket wäl, att jag war olämplig och owärdig till ett så högt och wiktigt uppdrag, och anade allt för wäl, att jag ibland, eller i en sådan lysande församling af höglärda doktorer och professorer icke skulle kunna uträtta synnerligen mycket, men tröstade mig med, att det war af mindre betydelse om en nolla från Swerge war rund eller owal. En nolla war det i alla fall. Alltnog, utsikterna woro goda och då därtill kom, att Sandwikens bolag icke allenaft lofwade mig permission för 3 månader, utan äfwen utlofwade åt mig full likwid till familjens underhåll under min bortowaro, så kunde jag ju icke annat än wara tacksam både emot Gud och människor. Mina ekonomiska förhoppningar rörde sig omkring mitt lilla boklager wärdt omkring 1,100 kr. och hwilket jag odeladt tog med mig. Resan gick utmärkt och både jag och mina kamrater hade ynnest hos allt folket. Aldrig har jag tydligare sett uppfyllelsen af Herrens ord: "Släpp ditt bröd i sjön, ty nog finner du det i tidens längd", gå i fullbordan än under mina besök i Amerika. Jag hann knappt sätta min fot på Amerikas jord, förr än röster frågade: "Är mr Flink med?" Jag wågar

ödmjukt påstå, att jag, den ringaste af hela sällskapet, war mäst efterfrågad på alla platser wi besökte. Orsakerna därtill äro bestämda och klara för mig, och bewisa ändå, att icke alla människor äro af den anda, att de wilja löna wälgärningar med otack och ledsamheter. Alltnog, mina gamla wänner och jag jublade, gräto och tackade Gud tillsammans och det war icke så sällsynt, att en och annan stack en dollar eller twå i min hand i afskedets stund. Hemkommen till Göteborg midsommardagen 1892 kände jag en så obeskriflig glädje genomströmma mig under landstigningen, att jag aldrig i mitt lif känt deß make. Hade jag då wetat att min lilla hustru också war i staden för att wälkomna mig, så hade jag troligtwis icke tålt allt på en gång, men nu war det en lycka att hon försof sig. (Wi kommo in kl. 5 på morgonen). Denna ädla kwinna, född och fostrad i en torpstuga i Wermland, har haft större tålamod och mera kärlek än jag; men hon som mättat så mången hungrig af sitt lilla förråd, sprungit så många trötta steg för att ha allt i ordning för ankommande metodistpredikanter, hon som aldrig tröttnar att bistå de sjuka, för att torka kallswetten från deras feberheta pannor, har också fått sin lön genom skwallrets demoniska aude. Men Gud ske lof, de skola och kunna icke frånröfwa henne hennes dygder. De äro komna i åminnelse inför Gud. Men wi gå widare.

Br. Gustafsson efterträddes här af br. P. Jeppsson år 1892. Om denne märklige man skulle man kunna skrifwa en hel historia. Jag menar icke om det år, han war stationerad i Sandwiken, utan om hans märkeliga lif. Han är en utaf de få människor, som werkligen wågar bekänna full helgelse eller fullkomlig kärlek, som utdrifwer räddhågan, som apostelen säger. Det är denna lära, som hufwudsakligen skiljer metodismen från andra -ismer eller läror. Och

säkert är, att det finnes ett sådant nådestånd, att fara efter och öfwer, att uppnå, som skriften kallar **Fädernealdern**, eller som Paulus säger: "En fullkommen man till Kristi fullhets åldersmått". Ef. 4: 13. Det märkliga är ock, att metodistkyrkan med en sådan trosbekännelse någonsin utskickar män på fältet som predikanter, som sakna personlig erfarenhet i denna sak. Wesley gjorde det säkerligen icke. Att bekänna att man tror denna lära är en sak; men att wara döpt med den helige ande och kraft är en annan sak. På grund däraf blir också det gamla wittnesbördet om full helgelse mer och mer sällsynt inom samfundet själft. Att br. Jeppsson är en i allo god man torde ingen wilja förneka, som känner honom rätt. Han hade också nöjet att nästan jämnt hafwa kyrkan full med åhörare, men då han ansåg sig för swag att sköta en så paß stor församling, begärde han att få flytta efter ett års arbete och efterträddes af br. N. Lellky.

Om denne unge broder har jag ingenting annat att säga än godt. Han fick ett ganska stort parti emot sig, i hwilket twenne bröder stodo i spetsen, som nu icke längre tillhöra församlingen. Jag sökte så broderligt jag kunde meddela honom situationen; men han mißförstod mina ädla affikter, möjligen troende att det war jag som wällade swårigheterna, eller såsom det heter "stod bakom". Jag spiller icke ett ord om den saken, ty det är en sak att säga och en annan att kunna bewisa. Saken tog emellertid den wändning, på grund af att wår ekonomi war ganska tryckt, att bokförande skaffaren och ett par andra bröder uppsökte mig strax före 4:de k. k. 1894 och frågade om jag möjligen skulle wilja åtaga mig församlingswården för ett år utan någon lön, för att upphjälpa wår ekonomi. Efter en stunds betänkande swarade jag: "Skulle hela kwartalskonferensen som en man wara med om edert förslag, och förutsatt att

de andra lokalpredikanterna wilja utlofwa sitt biträde i arbetet, så skall jag lofwa eder det. Men det will jag hafwa sagt: Jag kommer icke att taga någon befattning med broder Lellkys flyttande. Detta bör ni taga med i beräkningen. Strax därefter fick jag en inbjudning till bokförande skaffarens hem. Där hade församlats, tror jag, hwarenda en af k. k:s medlemmar och wi dryftade frågan, både broderligt och kristeligt och, märkwärdigt nog, så woro alla med undantag af en enda broder ense om saken. Huru och på hwad sätt P. Å., K. Lundgren, blef underrättad om detta beslut, känner jag icke alls till. Men han ordnade det så. Emellertid så blef den brodern, som war emot förslaget, djupt sårad öfwer detta beslut, och war surig en tid bortåt. Och min öfwertygelse är, att denna surighet har haft ett ofantligt inflytande på br. Bergs görande och låtande mot mig, "ty kwinnans list öfwergår mannens förstånd".

Wi hade emellertid ett, efter wåra förhållanden ganska framgångsfullt år. Strax efter utnämningen så ramponerades wår kyrka af en eldswåda, så att wi uteslutande genom brandstodsmedel fick wår kyrka renoverad och i ett bättre och behagligare skick. Under julen hade wi en ung, god broder, elev från skolan, Filip Haglund, till hjälp. Det war en märkwärdig yngling, han tillbringade sin mästa tid i Sandwiken på sina knän i bön inför Herren, natt och dag. Wälsignad ware Gud för sådane unge män. Wi fingo bedja med några öfwer sina synder bedröfwade själar det året, enligt hwad jag will minnas. Låt mig icke heller glömma, att summa samlade medel det året war 2,700 kr. och att jag i julgåfwa fick af församlingen mitt salsur, wärdt 45 kr. och min hustru fick en kaffekanna och gräddskål af nickel.

År 1895 kom br. Aug. Eklund hit. Det war en god broder och wi woro också i full harmoni med hwarandra

under de 4 åren han stannade här. Under hans tid firade församlingen twänne stora minnesfäster. Den första inträffade den 14 Maj 1896 och war min och min hustrus silfwerbröllopsfest. Br. Eklund war en mästare till att swänga till, och han hade icke sparat hwarken på beswär eller arbete för att få kyrkan riktigt fin-fin. Då mor och jag i wår anspråkslösa enkelhet komma traskande till fästen (wi hade inbjudit församlingen, slägt och wänner till en, såsom wi menade, enkel kaffefest) och fingo på långt håll se den storartade flaggningen, så började min hustru att gråta och sade: "Nej, jag går icke med fram". Jo, wi måste; men blyga och tafatta woro wi båda twå. Kyrkan war dekorerad som om kungen skulle komma, och där hölls tal i mängd till wår ära och bracks kaffe i den gemytligaste stämning och öfwerlemnades åt oß silfwerwaror till ett wärde af bortåt 400 kr. Gud wälsigne dig br. Eklund, hade du warit kwar, så hade jag sluppit de förnärmelser och sorger, som hardt när hade kostat mitt lif.

Den andra högtiden hölls den 6 April 1898, då församlingen firade sitt 25-åriga jubileum. Wi hade då glädjen att hafwa den gamle veteranen W. Witting ibland oß. Glädjen war stor, och wi hade all orsak att wara tacksamma till Herren för ett 25-årigt, wäl mödosamt, men lyckligt resultat. Om man tager i betraktande den stora åderlåtning, som denna församling har hast genom eller af emigrationen, hwilken har kostat församlingen öfwer 200 goda medlemmar, så torde få landsförsamlingar kunna wisa bättre resultat. Tager man äfwen i betraktande hennes blygsamma början och de swaga, ofullkomliga redskap, som oftast har werkat, så är det ju underbart, och man står ju färdig att utropa: "Af Herren är det gjordt, och är ett under för wåra ögon". Är det då inte i högsta grad sorg-

ligt, att en ung man som nyss har kommit till platsen, icke drager i betänkande att sticka dolken ända in i hjärteroten i församlingen. Låt vara att han kan åberopa sig på, att ega uppmaning af P. Ä. "att klämma till". Men den gången klämde ni ändå galet, skall jag med Guds hjälp framdeles wisa eder.

Då br. Eklund hade warit här i 3 år, så wid årskonferensen som det året hölls i Uppsala, hade P. Ä., K. Lundgren, ett allwarsamt samtal wid mig, om jag ansåg att br. Eklund skulle med framgång kunna stanna ett år till i Sandwiken. Man hade nu genom generalkonferensen utsträckt tidsgränsen till 5 år, om man så wille. För min personliga del har jag aldrig tyckt om denna förändring, lika litet som gränsens borttagande. Wälan, jag trodde, att han godt kunde stanna ett år till. Wi woro båda ense om att längre än 4 år skulle icke wara rådligt. Af hwad orsak kan jag icke säga. Br. Lundgren sade: "Nästa år får han naturligtwis flytta". På grund däraf war det, som jag wid 4:de kwartalskonferensen det året tog mig dristigheten att tacka br. Eklund för ett godt och gediget arbete, tillönskande honom att den P. Ä. skulle ihågkomma honom med en god plats. Tanken på att br. Eklund allt för länge blifwit hållen på utkanterna i små församlingar och att han war bättre predikant än hwad myndigheterna möjligen hade sig bekant, föreslafwade denna framställning. Jag blef emellertid mycket klandrad för denna min omsorg af dem som icke wisste huru landet låg. Men man borde aldrig klandra hwad man icke förstår, så ginge det alltid mycket fredligare och bättre.

Och härmed har jag nu framställt en kort historik öfwer M.-församlingen i Sandwiken fr. o. m. den 6 April 1873 och till årskonferensen 1899. Jag har likasom tagit ett

porträtt af hwarje predikant och är glad i det medwetandet, att jag sanningsenligt och med ett godt samwetets wittnesbörd kunnat tala godt och berömmande om alla. Och hyser jag äfwen den tillförsikten, att alla kunna utan skrymtan tala godt äfwen om mig. Det skulle nu wara min största tillfredsställelse att få fortsätta i samma harmoni intill ändan af min enkla berättelse. Men beklagligt nog så blir icke detta mig möjligt. Jag will wißt icke tala annat än godt äfwen om den näftkommande brodern, wißt inte. Därföre, om någon handling af honom, som i fortsättningen kommer att nämnas, icke står i samklang med budet: "Du skall älska din nästa såsom dig sjelf", så bör ju ett rätt bedömande icke kasta författaren det till last, utan lägga felet där det bör läggas. Det torde ju också hända att den allsmäktige hade beslutat eller tillåtit satan att fälla församlingen, hwilket ju icke heller war för brådt efter så paß många års arbete. Men Herren insåg säkerligen att J. B. behöfde denna lexa, såwäl som församlingen i synnerhet. Om läsaren har skarp blick på företeelserna i denna historik, så skall han finna ett och annat instucket, som wi kunna kalla wrånghet eller krokigt, som icke blifwit rätadt, till ex. skildringen om 1886. Gud har icke glömt bort det han, ty såren ha aldrig blifwit läkta, endast öfwersmetade. Men mig synes, att någon widare öfwersmetning efter oresonliga handlingar emot församlingens nitiske grundläggare och uppfostrare icke är af behofwet påkallad, därföre sade han farwäl och gick. Därom wilja wi utförligare tala i wår nästa betraktelse.

III

Några orsaker som gjorde att jag ansåg mig förpligtigad att utgå ur M. E.-kyrkan.

Under läsningen af denna enkla men sanningsenliga historiska teckning torde läsaren ha lagt märke till, att Herren den nådfulle Frälsaren i sin outgrundeliga barmhertighet gifwit sin ringa och owärdige tjänare — författaren till dessa rader — nåd och förmåga att ibland göra rätt kännbara inskärningar i satans och lögnens herrawälde. Genom mitt ringa wittnesbörd, enkelt och okonstladt, hafwa flera hundra människor blifwit förda ifrån mörkret till Guds underbara ljus. Att jag fördenskull warit föremål för satans djupaste förakt och hans bestämda föresats, att på ett eller annat sätt fälla eller oskadliggöra, därom är intet twifwel. Detta har jag mycket wäl anat och förstått. Men jag har icke förstått, att han skulle lyckas på det sättet och den wägen, som nu tydligen ligger klart för mig och borde ligga i klar dager också för sådana, som säga sig tro på Herren. Att han skulle lyckats att wilseleda mina bröder till förföljare och wåldswerkare på min heder och ära, det hade jag icke wäntat. **Dock det är så!** Huru det skulle komma att tillgå, det wisade Herren mig i twenne så tydliga uppenbarelser, under mitt besök i Amerika i Maj månad 1901, att därom finnes intet twifwel för mig. Dock lofwad ware Gud! Om han ock lyckades att få mig ut ur metodistkyrkan och lyckades få af mig mina ordinationsbref, på grund af oförståndiga

predikanters hållning, som på grund af inwecklade omständigheter eller förutfattade meningar icke welat eller kunnat följa kyrkoordningens föreskrifter då det warit frågan om mig, så hoppas jag likwäl till Gud, att han icke skall lyckas att få mig utkastad ur de lefwandes samfund, som är i åminnelse inför Gud.

Att satan skulle passa på att slå ett slag "in due time" det kunde jag ju ha förstått om jag hade besinnat mig rätt. Men jag tyckte mig höjd öfwer allt klander och kunde därföre icke begripa hwar han skulle få en hållhake. Ty att satan under sken af lag och rätt alltid slagit sina dräpslag för att bringa Herren och hans lilla skara på korset, det är ju allom bekant. Men, mina bröder! Jag ser nu, och Gud ske lof för den saken. Jag ser nu: 1) ett medium, som icke war så noga med sanningen och om dens handlingar sårade och kränkte sin broder; 2) en predikant, ung och oerfaren i satans djupheter; 3) en P. Å., som icke kände Josef 2 Mos. 1: 8. Nu gällde det att få till stånd ett twistefrö, sedan skulle han nog förja för att bränsle anskaffades till elden. Det lyckades förträffligt för honom, på grund af wår godwillighet att skänka en gammal orgel till församlingen. Jag skulle inte ha welat nämna ett ord om denna usla sak, om jag inte wiße, att där är **införsporten** genom hwilken satan körde in i församlingen med sitt usla spann af wrånghet, lögn och skwaller. War säker om att jag talar rätt och sanning inför Gud. Och kunde det wäl wara tänkbart annat, då w. h. p. tydligen och klart hörer och märker, såsom jag framdeles skall wisa, att en broder bär fram wilseledande, förwrängda uppgifter och likwäl icke tillrättawisar eller bestraffar det orätta. Där är nu själfwa afwikelsen ifrån budet om kärlek af ett rent hjärta, af ett godt samwete och af en oskrymtad tro.

Med undantag af ett meddelande från br. J. Berg, "att en del medlemmar af denna församling inför honom målat mig så swart de gärna kunnat", wet jag icke att någon har försökt att bewisa, att jag i något stycke har, i eller emot någon brutit ware sig emot rättwisa, barmhärtighet eller sanning. Och då han anser sig förhindrad, att namngifwa ware sig personer eller färgämnenas sammansättning, så är ju jag på grund däraf oförmögen att bedöma deß halt. Dock, så mycket tror jag likwäl jag wågar säga, att om br. B. hade kommit på den förnuftiga idén, att säga till dessa målare: Nu gå wi ned till br. Flink, och du upprepar i hans ögon hwad du nu har sagt för mig på hans bak, så jag är öfwertygad om, att br. B. då hade fått se att den eller dessa personer hade börjat att skälfwa i alla lemmar. "Det kostar på för en skrymtare att möta en rättfärdig blick."

Så mycket wet jag emellertid, att satan har haft mycket att göra med min Amerikaresa 1892. Jag har i goda wänners lag, utan några kommentarier omtalat, att jag wid hemresan köpte en wexel i Newyork a 500 dollars = 1,850 kr. och att jag ändå wexlade 200 dollars i Göteborg. Jag har icke heller fördolt, att jag hade ett etui Eskilstunaknifwar med mig till Amerika, wärdt 85 kr., för upptagande af ordres åt en firma. Jag har äfwen fritt och otwunget både i Amerika och här hemma omtalat att tulltjänstemannen, som synade mina effekter, icke gjorde något beslag på dem, ehuru han såg och synade allt det jag hade och det på grund af, att Amerikanska tullwerket icke bryr sig så synnerligen mycket om resandenas små effekter. War detta något orätt af mig? Hwarje fördomsfri människa måste swara ett obetingadt och högtidligt nej. Nå hwarföre förwänder man då saken, för att göra ondt med hwad man icke begriper,

ty jag har aldrig omtalat saken annorlunda än så, som jag nu har gjort.

Satan bedrog dig, min broder och inbillade dig, att jag skulle ha falskeligen bedragit Amerikanska tullwerket och därföre hade jag möjligen fått så mycket penningar med mig hem. Men han teg med, att jag hade 1,000 kr.*) med mig i kontanter då jag reste från hemmet, och hwilka jag på grund af fria expenser skulle ha ograverade tillbaka. Och så teg han med att jag hade böcker med mig för c:a 1,100 kr. och sålde hwarenda bok och deßutom stundom fick mera betaldt för dem i Amerika, än boklådspriset war i Swerige. Och deßutom teg han med, att jag fick i kollekter och gåfwor af goda wänner omkring 100 dollars m. m. Jag tror det snart skall räcka till den uppgifna summan. Ser du! Saken war den, att du war afundsjuk på att det hade gått mig wäl, därföre war det lätt att inbilla dig dumheter.

År 1901 gjorde jag i min hustrus sällskap åter en resa till Amerika. En af mina döttrar skulle gifta sig och hon hade i flera bref bedt, om pappa wille komma och förrätta wigseln och i så fall, om mamma kunde få följa med. Gärna wille jag uppfylla mitt barns begäran och gärna wille jag ha min hustru med mig. Men det war icke så lätt att realisera den saken, medellösa som wi woro och jag deßutom bunden wid min plats i Sandwiken, för att kunna göra en så lång och dyrbar resa utan att skuldsätta sig. Emellertid planlade jag för saken och alldenstund Bruksstyrelsen bewiljade mig 3 månaders permission och deßutom

*) Jag lånade 800 kr. af en wän till respenningar och fick låna dem utan borgen. Det torde hända, att mina belackare icke åtnjuta samma förtroende i samhället om det kommer till kritan.

lofwade mig half aflöning till familjens underhåll, så woro ju utsigterna ganska ljusa. Jag hade äfwen nu ett litet boklager att tillgå och hoppades att i Amerika kunna försälja något af detsamma; men fruktande att tiderna i Amerika icke woro lika lämpliga för bokaffärer som 1892, wågade jag icke lita uteslutande på dem, utan funderade på att kunna förskaffa mig något annat säljbart kram, på hwilket jag möjligen tillika med böckerna skulle förtjäna något till hjälp för wår resa. Jag kom då att tänka på, att förskaffa mig litet simpla rak- och fickknifwar från Eskilstuna, och inlät mig på grund däraf i affärsförbindelse med br. Brattström i Eskilstuna. Min rekwisition war ju helt naturligt mycket liten, uppgående till 87 dollar. Detta lilla parti hemkom ganska tidigt eller i slutet på Februari 1901, (wi hade beslutat att resa den 29 Mars), följaktligen för att satan skulle få god tid på sig att spinna ihop riktiga lögnhistorier. Han är ju lögnens fader?

Nu begaf det sig, att straxt jag hade fått hem detta parti, att jag en kwäll efter fullbordadt arbete tog och kontrollerade waran efter fakturan och under detta arbete kom en yngling in i mitt hem och frågade efter swar från emigrantagenten — han skulle nämligen göra mig sällskap till Amerika; — jag winkade åt honom och sade: kom hit så skall du få se huru fint arbete de kunna göra i E.! "Ja dä wa märkwärdigt", sade han, "man kan ju rent af spegla sig i dem". Så gick denne yngling ned i werkstaden och talade om för ett sällskap som han war i samtal med: "Flink har fått hem så fina rakknifwar, så ni kan aldrig tro, å de skall han ha med sig till Amerika". En man ur sällskapet, som alltid har mycket bekymmer för andra och som har en synnerlig förmåga att sticka in pikar, passande att gifwa wingar åt tistelfröna, swarade: "Ja hur ska Flink

bära sig åt med dem. De får han wäl förtulla?" Märkom nu huru giftig denna fråga är. Ynglingen swarade: "Ha, det bryr inte Flink sig om, de kan han ju dölja i kofferten". En man som heter Brant och som icke gör anspråk på att wara religiös, swarade: "Det gör inte Flink! Det är han för hederlig karl till". Refektionerna göra sig själfwa. Där är nu härden får dubbla bottnar, och mannen som stack fram piken eller frågan, war just han som bar skwallret till broder Berg. Där har nu P. Ä. den grundwal, från hwilken han skall klämma till. Mera härom sedan.

Jag sade att orgelfrågan war den inkörsport genom hwilken satan med sitt stålliga spann af skwaller och lögn körde in i församlingen. Under denna strid kom jag wißt att såra några bröder af ledaremötet, hwilket ingalunda war min affigt. Under en brefpolemik med br. Berg, förebrådde jag både honom och ledaremötet för deras makalösa krångel. Ty då gåfwan frambars så togo de emot den med tacksamhet, sedan motståndaren i wredesmod hade aflägsnat sig. Nästa gång återskänkte 4 bröder den till oß igen, och detta wille nu pastorn skulle anses för lag. Tre gånger togo de tillbaka den igen, då en händelse inträffade, som war snarlik med hwad som står i Aplg. 18: 17. "Och den P. Ä. skötte intet därom". Fjärde gången beslöts att den skulle försäljas. Nåwäl, jag wißte ju mycket wäl, att ledaremötet icke hade med den saken att skaffa, ty afgörandet tillhörde ombudsmannakåren; men jag såg ju tydligen uti hela krånglet pastorns andemening, och att de bröder som talade i saken, motiverade för att behaga sin förman och pastorn, sak samma huru mycket det sårade mig och mina medbröder, som hade skänkt gåfwan. Mina uttryck woro ämnade åt pastorn allena; men så, då måttet war rågadt, sammankallade han ledaremötet, utom mig, och bredde så fram mina bref inför

dem och lade in den satir, som behofwet kräfde, och det blef till förargelse. Will man ställa till riktiga slitningar i en församling, så skall man göra så. Att komma hem till mig som war förnärmad och söka att förebygga det onda, kom icke på frågan.

Nå, hur war det nu med denna orgelaffär, som wållat så mycken förargelse?

Jo, saken war den, att ett par herrar utom församlingen hade till wår organist gjort förslag om, att wi nu borde passa oß för, att få oß (såsom de sade) en mycket lämplig och passande piporgel till wår kyrka, af den då i härwarande statskyrka utbytta orgeln. Wår organist och hans fader wände sig till mig med denna sak. Jag å min sida hade då ingen lust med denna affär, men kom händelsewis att nämna det till br. Berg en gång han besökte mitt hem. Han swarade då: "Ja, wet br. Flink, jag har inte mycket förtroende till gamla orglar; **men är det så, att bröderna wilja ha den, så skall åtminstone inte jag sätta mig däremot**". Några dagar därefter kommo dessa bröder i samma ärende till mig. Jag omtalade då br. Bergs swar och tillade: Men, bröder, jag har ingen lust med saken och jag tror icke heller wi har råd till, att werkställa de omkostnader, som därmed äro förenade. Jag märkte att bröderna blefwo nedstämda, och wår organist swarade, att han för sin del trodde, att omkostnaderna skulle blifwa ganska ringa, ity att förman J. R. Tysklind hade lofwat att instämma honom för intet etc. Då kom en olycklig tanke i mig. Will ni, bröder, så köpa wi orgeln och skänka den till församlingen, sade jag. Ja, därtill woro de icke owilliga, och wi woro fullt ense om, att då wi nu hade w. h. p. med oß, så skulle möjligen endast en medlem komma att göra lite motstånd emot företaget. Och en enda persons

inwändningar tyckte wi icke wara skäl uti, att taga med i beräkningen. Wi inköpte alltså orgeln och jag war enfaldig nog att åtaga mig uppdraget att frambära gåfwan till församlingen.

Nu begaf det sig så, att den person wi hade fruktat skulle komma att göra motstånd, af hwad orsak wet han nog inte själf, i förwäg fick weta wårt förehafwande, och tar så och går upp till w. h. p. och försäkrar honom att orgeln war platt oduglig för widare bruk. Lyßnom nu till detta samtal, så lydande: "Den orgel de ha inköpt och ämna skänka församlingen är oduglig". "Wet broder det?" "Ja det wet jag! Det är ju helt naturligt, att den är oduglig, eljest hade de inte bytt ut den mot en annan!" "Kan br. bewisa att den är oduglig?" "Ja det kan jag wißt det! Jag skall skaffa swart på hwitt på det i morgon dag!" "Ja, kan br. werkligen det?" "Ja, om inte i morgon, så åtminstone snart nog".

Detta skedde på hösten 1899, och denne broder har ännu inte kunnat prestera det utlofwade intyget. Och huru skulle han kunna det, då wi hade samhällets sakrikaste personers intyg om att orgeln war i sitt slag ett godt instrument, bröder emellan wärdt omkring 2,000 kronor. Tillåt mig nu fråga här: "Gick den där brodren upp till w. h. p. drifwen af Kristi ande, eller den kärlek, som är långmodig och mild, som icke skickar sig ohöfwiskt, som icke söker sitt eget bästa. Eller, som föredrager allting, som tror allting, som hoppas allting, som tål allting?" Det torde icke fordras så synnerligen stor kristendomskunskap för att kunna beswara den frågan. Emellertid så är det min fullkomliga öfwertygelse, att hade icke detta utsäde blifwit sådt, så hade icke heller skörden af törne och tistel måst uppskäras, såsom nu är fallet.

Den 21 okt. 1899 i ett ledaremöte bestående af 16 bröder, tog jag mig dristigheten att fråga om bröderna godhetsfullt wille emottaga nämda orgel såsom gåfwa åt församlingen. Till min stora häpnad war w. h. p. den förste som opponerade sig med en mycket förnärmande fråga: "Hwem skall spela den då?" Däreſter framträdde den egentlige motståndaren och sade: (på ett mycket sårande sätt) "Det är helt naturligt, att den orgeln är oduglig, eljeſt hade de inte utbytt den mot en annan". Därpå swarade jag lugnt och humant, ehuru jag war mycket sårad öfwer den falskhet, som här uppenbarade sig: "Bröder! jag hoppas att I alle weten, att konsul Göranssoη, för att hugfästa minnet af sin 81 födelsedag, skänkte en ny orgel till härwarande statskyrka, eljeſt hade säkerligen den gamla orgeln fått tjänstgöra i 50 år till. Då utbrast denne br. i wredesmod och sade: **Jag tager på min ed, att de gubbarna gick där hwarenda lördags e. m. och kränglade och stämde den orgeln för att kunna spela den på söndagen, det är säkert, ty jag gick där wid grafwen**". War detta edbekräftande tal sant? War det inte sant, så war det ju osanning och affedt att wilseleda. **Ser du inkörsporten nu?** De herrar, som hade gifwit uppslag till orgelns förwärfwande för M.-församlingen och som hade spelat den wid gudstjänsterna i statskyrkan i många herrans år fingo höra om detta kraftiga edbekräftande kassationstal af en person, som aldrig i sitt lif tagit en ton på ett instrument, och de blefwo däröfwer mycket förnärmade. Skickar så bud med mig till församlingens pastor och begär, att få följa med på ett möte och bewisa orgelns duglighet. Jag frambar deras hälsning och fick till swar: "Det kommer icke att ske så länge jag är wårdhafwande predikant i Sandwiken". Beware Gud alla sina barn ifrån wrångsinta människor!

Då jag på ett församlingsmöte härstädes förliden sommar sökte klargöra, att uti detta krångel och enwishet etc. låg hela felet till allt det följande eländet o. s. w., så beswarade nuwarande w. h. p. detta tal med följande ord: "Jag kan icke se eller tro, att någon af mina företrädare har handlat olagligt". Alltså, enligt denna hypotes, så är det jag, som begått olagligheter; men icke nog därmed, utan jag har äfwen taget anstöt, blifwit sårad och förnärmad öfwer, att w. h. p. och P. Ä. i allo behandlat mig efter lag och rätt? Det är ju lätt att förstå att en man med sådana åsikter icke skulle kunna bota skadan i Sandwiken. Och det wore i sanning roligt att weta om det inte så war öfwerenskommet på högre ort.

Ware nu hur som hälst med den saken, om det hedrar Sandwikens M.-församling den "attack" man låtit öfwergå mig, så må ju jag finna mig i mitt öde. Jag har emellertid den stora äran och förmånen, att här nedan kunna framlägga sakkunniges wittnesbörd om den omtwistade orgelns dugglighet, tillika med det medwetandet, att hela detta samhälle orubbeligt står på min sida, oberoende af hwad M.-kyrkan gör och låter. Det första intyget är af följande innehåll:

"Angående Sandwikens gamla kyrkoorgel få undertecknade, som i flera år wårdat och trakterat densamma wid gudstjänsterna, på begäran gifwa följande upplysningar:

Orgeln har följande pipstämmor: Principal 8 fot, Principal 4 fot, Gedakt 8 fot, Oktava 8 fot, Vox kandida 8 fot, Kwinta 3 fot, Flöjt 4 fot, Oktava 2 fot och Pedalbas 16 fot.

Orgeln är wisserligen gammal, men den har flere gånger genom utbyte af pipstämmor och genom utökning förbättrats. Pipstämmorna ha naturligtwis icke den intonation, som en

nutida **skicklig** orgelbyggare kan åstadkomma och lika litet finnes de bekwämligheter i afseende på registrering m. m., som på ett modernt instrument, men dessa olägenheter delar denna orgel med ett stort antal af wåra i bruk warande kyrkoorglar. Ehuru sålunda icke lämplig som konsertinstrument, är dock orgeln fullt tillräcklig och lämplig att leda sång med, äfwen för en ganska stor församling.

Orgeln hade en god bälg och mekaniken tjänstgjorde tillfredsställande. Någon större tillsyn behöfde icke detta instrument, än ett af nyare konstruktion. Wanligen brukade den stämmas en gång årligen, men det gafs tillfällen då den fick anwändas 2 à 3 år utan stämning.

Sandwiken den 22 Jan. 1903.

J. R. Tyfklind. **J. W. Moström.**

Härmed intygas, att undertecknad war en af dem, som uppmanade herr Flink att söka förwärfwa för Metodistförsamlingen den år 1899 ur Sandwikens kyrka utbytta orgeln. Jag gjorde detta af följande skäl:

1. På grund af wänskapsförbindelse med herr Flink.
2. Emedan jag wißte att orgeln war ett godt instrument, bröder emellan wärdt 2- à 3,000 kronor.
3. Emedan det icke blef utbytt ur Sandwikens kyrka på grund af oduglighet, utan för att lemna plats för en af herr konsul Göranssons skänkt tidsenligare orgel.

Baptistförsamlingen i Sandwiken, som nu har öfwertagit nämnda instrument för sitt under byggnad warande kapell, rådfrågade sig med mig före köpets uppgörande och rådde jag äfwen den till detsamma samt lofwade, att werkställa uppsättningen i deras kapell.

Kungsgården den 18 Januari 1903.

J. E. Lindholm,
ex. orgelnist.

Söderköping den 27 Dec. 1902.

Herr Aug. Flink, Sandwiken.

Till swar å Edert bref af den 23 d:s får jag meddela, att som det nu är nio år sedan jag spelade på den ifrågawarande orgeln jag ej anser mig wara i stånd lemna det begärda intyget. Så mycket will jag dock erinra mig, att i orgeln funnos rätt goda stämmor, hwadan jag anser att J utan risk kunnen förwärfwa eder instrumentet.

Med utmärkt högaktning
Albert Gustafsson.

Af dessa ojäfaktiga intyg torde ju tydligen och klarligen framgå, att det icke war någon wärdelös gåfwa wi framburo åt församlingen, utan twärtom ett instrument, som hade blifwit till glädje och uppmuntran under minst en mansålder eller twå. Tänk widare därpå, att för denna wälgärnings skull blifwa trakasserad, utskämd och beskylld som smugglare ete., etc. Så frågas: Är icke detta en bit ur Jesuiternas historia? Låtom oß nu gå widare och wäga hwarje sak och person på helgedomens wågskål, med en wigtsats sam heter rättwisa, barmhertighet och sanning i de stycken som mig tillhöra och låtom all wärlden få se och weta wägningsresultatet. Den brodern som frambar wittnesbördet om orgeln är nu wägd och bedömd af dessa herrar mucifi's intyg och läsaren får själf afdöma om han är för lätt eller för tung. Wi öfwergå nu till hans stallbröder och börja med Joh. Berg, f. d. wårdhafwande predikant i Sandwiken, och wi skola fara mycket sakta med pilten Absalom.

Den 26 Mars 1901 kl. 6 e. m. erhöll jag ett bref ifrån J. B. af följande innehåll: — — — "En medlem

af församlingens styrelse har till mig inrapporterat: Br. Flink ämnar i likhet med hwad fallet war förra gången han reste till Amerika medföra ett parti rakknifwar, hwilka han, för att ej behöfwa erlägga tull för desamma, ämnar förwara emellan dubbla bottnar i sin reskoffert". — — — Skulle så wara fallet nödgas jag jemlikt § 30 i wår kyrkolag uppmana broder att icke fullfölja en sådan afsigt. — — — War god låt mig med första få förklaring med afseende på det omskrifna". Broderligen J. Berg.*)

Ehuru hans sätt att gå till wäga uti meddelandet af denna lögnhistoria förnärmade mig ganska mycket, allden-stund han icke hade mera än högst 5 minuters wäg till mitt hem, och i så fall hade bort komma själf, satte jag mig genast ned att skrifwa ett wänligt swar, intygande att jag aldrig hyst en dylik tanke, mycket mindre ämnade utföra en dylik gärning. Hwad min förra resa beträffade, så hade ju tulltjänstemannen kunnat taga tull både för mig själf och allt det jag hade, om han så hade behagat, ity att jag hwarken gjorde motstånd ej heller dolde någonting för honom. Nåwäl, en styrelsemedlem war det ju? Nog wißte br. Berg mycket wäl historien om den mannen, ty den hade jag själf omtalat. Berg wißte ock, att hade det inte warit för hans släktingar som äro mina wänner, så hade den mannen långt för detta fått taga käppen och säcken och gått sin wäg, så war det med den saken. Men nu kom han till paß för att betala Flink för hans enwishet i orgelfrågan, så ser jag saken, ty hade man welat weta sanningen, så hade man säkerligen gått en annan wäg. Nu har man hela wägen wrängt ihop det till ett mysterium. Emellertid, min för-

*) Lägg märke till i hwilken exekutiv öfwersittareanda denna skrifwelse är hållen.

klaring tjänade till intet inför Berg, och det därföre, att han långt förut, eller den 18 i samma månad, redan hade inrapporterat till P. Ä. om saken i en så bestämd form, att han gärna inte kunde eller wille återkalla densamma, utan beslöt sig hellre för att inweckla saken så att den skulle se trowärdig ut, trots min förklaring och protest. Möjligen ock att P. Ä:s swar: "På hans ord kan man inte lita", gjorde sitt till. Emellertid så är hans rapport till P. Ä. daterad Sandwiken den 18 Mars 1901 af följande innehåll:

"Lokaläldste Aug. Flink skall den 29:de dennes resa till Amerika och för att förtjäna pengar har han nu köpt hem ett parti Eskilstuna rakknifwar, som han ämnar, i likhet med hwad fallet war år 1892 då han war delegat, smuggla in oförtullade. Han går tillwäga sålunda: Först ett lager rakknifwar på botten i kofferten och sedan en annan botten ofwanpå lagret — och han är räddad undan människors blickar. Nu har någon warit inne och af en händelse sett hans tillwägagångssätt, och detta är nu snart sagdt i hwar mans mun, såwäl inom som utom församlingen, och broder Flink wet intet därom".

Ack, min käre broder J. B.! Hwi gjorde du mig detta? O, att de många tårar jag fällt för detta elände kunde twätta bort denna swarta fläck ur ditt lifs historia. Du förstod nog inte, tänker jag, hwilken swart ande som dikterade denna skrift? Deß ursprung igenkännes därpå, att den icke innehåller ett enda ord sanning, med undantag af sista satsen: "Broder Flink wet intet därom". Hwarföre talade du inte om för br. Flink hwad han war okunnig om, innan du rapporterade till P. Ä.? Hade br. Flink warit så hård emot dig då du knackade på hans dörr och bad om hjälp, så att han icke war wärd en uppoffring af 5 minuter för att meddela honom om satans ränker? Ah

nej, min broder, så war det inte. Du wet nog bäst själf, ifall du will weta det, hur det war med den saken. Men skalkar lockade, du lät dig dåras, därföre kunde du icke se satans djupheter. På grund däraf will jag bedja: Fader förlåt honom, han wißte icke hwad han gjorde.

"Broder Flink wet intet därom". Härpå borde nu P. Ä., enligt min tanke, ha swarat ungefär följande:

"Jag beklagar på det högsta det meddelande, du har skickat mig om br. Flink. Det skulle wara mycket sorgligt både för honom själf och församlingen i Sandwiken om ryktet wore sannt, hoppas dock att inte så är. Af ditt uttryck: "Broder Flink wet intet därom", drager jag de slutsatser att icke heller du har meddelat honom om saken i fråga? Det skulle du emellertid ha gjort innan du rapporterat till mig. Mitt allwarliga råd är nu, att du skyndsamt sätter dig i förbindelse med br. Flink på sätt kyrkoordningen stadgar, se § 240, och skulle något mißförstånd föreligga, så är jag öfwertygad om, att br. Flink såsom en gammal kristen gärna will ställa sig lag och rätt till efterrättelse" o. s. w. Ungefär så där synes mig att en P. Ä. hade bort swara.

Då min hustru och jag den 28 Mars 1901 woro ute och togo afsked af wåra wänner, (wi skulle nämligen resa påföljande dag), så, då wi kommo i närheten af pastorns hem, sade jag till min hustru: "Nu gå wi in till herrskapet Bergs och tager farwäl där". Troende att allt war godt och wäl och att min förklaring hade gjort tillfyllest, anade jag intet ondt alls. Under samtalet lät jag honom emellertid förstå att min ära war djupt kränkt öfwer detta otillbörliga skwaller. Dels hans sätt att frambära det och dels hans intensiva hårdnackenhet att wägra att omtala, hwem som burit historien till honom. Han stängde mig

ju därigenom absolut ifrån att taga reda på härden till detta elände. I det föregående har den nu blifwit utpekad, och jag undrar om läsaren kan frigöra sig ifrån den tanken, som också har hela tiden besjälat mig: "hämndbegär". Emellertid, wårt samtal war allt annat än kristeligt. Ty han lät mig tydligen förstå, att han skulle komma att hålla fast uti sin öfwertygelse eller påstående. Slutligen reser han sig i hela sin längd, knackar med handen på skrifbordet och säger: "Akta sig, br. Flink; om ni wiße hwad jag har i min låda, så skulle ni inte wara så morsk". Wälan, wi skola nu draga fram skrifbordslådan och granska dokumentet, hwarpå han stöder sig. Det är af följande innehåll, daterad Fagersta den 23 Mars 1901, så lydande:

Käre br. Berg! Guds frid!

Ditt bref har jag emottagit och med stor förwåning beaktat deß innehåll. Är karlen tokig? Bättre att aldrig se Amerika än att resa dit på stulna medel. Det är wäl bäst att du talar wid honom allwarligt om saken hälst i deras närwaro som känner till hans affärer i den där wägen sedan förra resan.*) Tager han ej rättelse så må lagens kraft tillämpas, ty det är en skam och till stor skada, att en sådan där skall inneha främsta platsen i församlingen.

Att hafwa frid med människor är en god sak, och att hafwa frid med de ledande männen i församlingen är en wälsignelse; men frid med sig själf och medwetandet att man fyllt sin plikt är bättre. Ja, tala nu med honom, hälst i pålitliga personers närwaro så wi se sedan hwad wi hafwa att göra.**) War ej rädd för följderna, ty stå wi på san-

*) Ja, det skulle ha warit högst intressant att få se dem.

**) Denna enda förnuftiga uppmaning förkastade J. B., ty han talade aldrig till mig om saken annat än genom sitt bref af den 26 Mars 1901. Se sidan 66. F—k.

ningens grund, hafwa wi intet att frukta. Skall den mannen få hafwa sådana saker för sig opåtaldt, hwilken hederlig människa will då längre tillhöra Sandwikens metodistförsamling. Lofwar han att förtulla waran, bör han lemna något intyg att så skett, ty hans ord kan man ej lita på. Den som kan bedraga, har wäl ej så swårt att ljuga också.

Gud beware oß från girigheten, ty det är nog en rot till allt ondt. — — — —

Broderligen
K. A. Wik.

Läs dessa predikanters bref i ljuset af Reg. 5 för en predikants uppförande: "**Tala icke ondt om någon, emedan dina ord särskildt skulle fräta omkring sig som kräftan. Behåll dina tankar inom ditt eget bröst, till deß du kommer till den person det gäller**". Nå, broder L. kan du se ännu om någon af dina företrädare har handlat olagligt?

"En sådan där" (!). Märkom huru föraktlig jag alltså har gjort mig i denne broders ögon. "En sådan där". Nå ja, om tituleringen är till wår Frälsares ära, så skall jag gärna bära den. Emellertid så är det ju märkligt, att jag lyckas få fram i ljuset så paß mycket sanning i detta mysterium, hwilket nog inte war meningen, att det skulle komma till min kännedom; men då jag började att allwarligt hålla efter dem sedan jag blifwit prickad i 4:de kwartalskonferensen den 30 Juni 1901, så började de att skjuta skulden på hwarandra och uppenbarade sålunda hwarandras bref. Jag förstår, att de utom allt detta också hade warit i kompis eller öfwerens om, att utforska mig under resan. Till den ändan åtog sig P. Ä. att utforska i Eskilstuna, huru mycket waror jag hade tagit där. Och Berg skulle skrifwa till en bekant i Newyork, för att utröna huru mycket

jag möjligen hade betalt i tull. Wälan, det lyckades förträffligt för båda två. Berg fick följande swar: Flink sade att han betalade dollars 14: 14 i tull (× 6 dollars för twänne ritstick). P. Å. utforskade, att jag bekommit 10 dussin rakknifwar à 27 kr. per dussin, och 10 dussin fickknifwar. Af hwem han fått denna uppgift wet han nog bäst själf; men br. Brattström förnekar på det bestämdaste, att han utlemnat den. Deßutom är uppgiften i grund falsk. Ty först och främst så hade jag endast 5 3/4 dussin fickknifwar och af rakknifwarne till priser af kr. 8: 60 upp till 40 kr. Och för det andra, så låg detta utom både w. h. p. och P. Å. befogenhet att forska i en myndig mans affärer; men så mycket humanitet synes dessa herrar inte ha haft. Alltnog, då nu tullwerket i Newyork wärderade mina saker humant och lågt, hwilket det alltid gör med emigranters små effekter, så ansågo sig dessa Herrens tjänare stå på sanningens grund; med full rätt att klämma till, sak samma om de därmed sårade och förkrossade mig, min familj och hederliga släktingar och wänner. Jag beklagar eder på det högsta, mina bröder! I tagen Gud till wittne, att I ingenting annat menat än att få weta sanningen, och så dragen I iwäg öfwer watten och land för att blifwa bedragna. Ty sanningen kunde ni ha fått weta exakt och säkert om ni wändt eder till mig. I kunnen Gud ske lof icke bewisa, att jag någonsin med osanning bedragit eder eller någon människa? Om jag warit saker till den sak I förfäktade, så, ehuru det låg utom eder befogenhet att blanda eder i tullwerkens görande och låtande, ty de sköta nog sin sak bättre än I begripen; men jag menar: om så warit, att någon oförsiktighet förelegat hos mig, så har ni i alla fall handlat mycket oförsiktigt och syndigt, som icke sökt att rädda både mig och församlingen här ifrån skandal. Min gode

wän pastor Hansson från Quincy Maß gästade mitt hem dagarne efter min hemkomst från Amerika. För honom omtalade jag då något litet det mottagande jag rönte wid hemkomsten. Han blef så slagen med förwåning och häpnad, att han hardt när höll på att falla ur stolen, som han satt uti. Han sade: "Hwad hade han med den saken att skaffa? Om nu br. Flink hade sluppit ifrån att erlägga tull för den lilla smulan, hwad hade det kommit honom wid? Den mannens framtid är förstörd, det skall broder få se!" Så talade en hederlig god man, som hade både wisdom och förstånd. Saken war ju i alla fall den, att tullwerket i Newyork tog så mycket i tull af mig, som det behagade, utan att fråga mig eller andra till råds.

Då dessa pastorer följdes åt till 4:de kwartalets konferens den 30 Juni 1901, så frågade w. h. p. sin chef säges det, om han skulle anmärka mot min karaktär. "Ja, det skall broder göra", sade han. Är inte detta högst för märkwärdigt, då de ju fått swar från Newyork att jag hade betalt tull, alldenstund de icke hade exakta fakturor att döma efter. Tänk om nu Flink hade förlorat allt sitt bohag på wägen, hwilket icke så sällan händer eller öfwerlåtit det i England till ett köpmanshus etc. Men man klämde till, och wårdhafwande predikanten hade en hel hög med papper att bläddra uti, som han i de flästa fall hade tillwerkat själf och han pratade mycket försiktigt, alldeles som Tertulus inför Felix, under det P. Ä. nickade bifall. Nu war emellertid icke Paulus närwarande för att förswara sig, ty därtill war han allt för mycket förnärmad och sönderstiten. Emellertid då röstning företogs, så begaf det sig, att 3 röstade för pastorns förslag om degradering och 4 röstade för min karaktärs godkännande. De öfriga woro neutrala. En föreslog sedan att frågan skulle bordläggas till

näſta kwartalskonferens, hwilket också blef kwartalskonferensens beſlut. Några dagar däreſter ſkref jag till P. Ä. och påpekade att detta beſlut war olagligt, ity att lagen ſäger: Wid 4:de kwartalskonferenſen ſkola lokalpredikanters och förmäns karaktärer rannſakas och deras fullmakter förnyas. Men jag fick till ſwar: "Nej, broder, det war inte orätt, ty om bröderna wäcka ett förſlag och det ſedan blir antaget, därtill ha de full rätt" etc. Det är för underbart i det här, att allt hwad jag har ſagt och bewiſat om är ſå tydligt klart och förnuftigt och tillika rättfärdigt och lagligt, ſå har man alltid under detta orättfärdiga krångel motſagt och disputerat, alldeles ſom om jag ingenting ſkulle begripa, hwarken i det ena eller andra afſeendet. Men jag förſtår nu: "På hans ord war icke wärdt att lita", har ju P. Ä. förklarat.

Emellertid ſå war ju denna bordläggning ganſka ödesdiger för mig, ty den war ju liktydig med ſuspendering. Jag hade hemkommit från en lång, mödoſam, men också lycklig reſa. Jag hade många kära hälsningar med mig från wänner och förſamlingar i Amerika; men för mig blef det icke tillåtet att ſäga ett ord. Jag emottogs ſom en brottsling, ſom förſamlingens paſtor icke på willkor kunde hälſa wälkommen hem. Jag kunde ju icke begripa orſakerna till det där, ſå outredd ſom ſaken då war. Icke wißte jag till en tiondedel af hwad jag nu wet, men det wißte jag, att jag med wett och wilja icke hade gjort en maſk för när, utan i allo farit ſom en kriſten hederligt fram.

Efter denna enkla men ſakrika utredning, hoppas jag att ingen gärna kan förundra ſig öfwer eller döma mig allt för hårdt om jag nu till ſiſt tager och i all enfaldighet gör en liten widräkning med P. Ä. uti de ſtycken, ſom honom tillhöra, uti detta makalöſa elände, ſom troligen, jag hoppas det, är enaſtående i metodismens annaler. Jag tänker och

tror, att felet uteslutande måste drabba P. Ä. Han har gifwit owisa råd och handlat mycket obetänksamt. Och deßutom wisat sig saknа den minsta tillstymmelse till förmåga att kunna bota eller gifwa tillbörlig upprättelse. Jag sade: Låtom oß wäga hwarje sak och person på helgedomens wågskål. Wi hafwa gjort så, och nu återstår en widräkning med presiderande Äldste. Låtom oß då stiga på wågen, jag, arbetaren, med denna rapport i min hand, och P. Ä. med sin skrifwelse af den 23 Mars 1901 i sin hand och så börja wi wägningen:

1:sta wigten: "Är karlen tokig?"

Sw. Denna enkla rapport will säkerligen beswara den frågan.

2:dra wigten: "Bättre att aldrig se Amerika än att resa dit på stulna medel."

Sw. War så god och bewisa först om jag stulit några medel, innan ni insinuerar mig.

3:dje: "Tager han ej rättelse, så må lagens kraft tillämpas, ty det är en skam och till stor skada att **en sådan där** skall inneha främsta platsen i församlingen".

Sw.: Wet ni inte, herr P. Ä., "att barmhärtigheten berömmer sig emot domen?" och att en har sagt: "Ty människosonen är icke kommen för att fördärfwa människornas själar, utan för att frälsa dem". Will ni wara god och läsa denna rapport från början, så får ni se om det warit så stor skam uti att **"en sådan där"** har haft främsta platsen i församlingen. Jag tror nästan att det blef sämre sedan **"en sådan där"** kom bort.

4:de: "Att hafwa frid med människor är en god sak" o. s. w.

Dessa obestämda uttryck äro tämligen swäfwande, alldenstund w. h. p. hwarken hänwisar till Guds ord eller

kyrkoordningens föreskrifter, såsom rättesnöre för sin pliktutgjutelse. Ett bättre råd hademan ju haft skäl att wänta af en P. Ä.

5. "War ej rädd för följderna, ty stå wi på sanningens grund, hafwa wi intet att frukta".

Sw.: Ganska frimodigt taladt. Lycka i alla fall att ni haft en fridens man att göra med, äljest torde det just inte warit så synnerligt behagligt att göra den upptäckten, att ni med all eder frimodighet stod på lösa sanden, om ändå inte sämre. Deßutom war uppmaningen till den det gällde öfwerflödig, ty han har icke bewisat sig wara så synnerligen rädd af sig, hwarom ju rykten från Östersund m. fl. platser bära wittnesbörd.

6. "Skall den mannen få hafwa sådana saker för sig opåtaldt, hwilken hederlig människa will då längre tillhöra Sandwikens M.-församling?"

Sw.: Det finns ett ordspråk, som säger, "att dumheten bedrager wisheten ibland". Jag undrar just huru många hederliga människor will tillhöra nämnda församling sedan eder framfart med hederligt folk blir till alla delar kändt?

7. "Lofwar han att förtulla waran bör han lemna något intyg att så skett, ty hans ord kan man ej lita på. Den som kan bedraga, har wäl ej så swårt att ljuga också."

Sw.: Det är ju mycket att beklaga, att en P. Ä. i det 19:de århundradet är så okunnig, som hwad han här presterar. "Lofwar han att förtulla waran", säger han. Alldeles som om detta skulle bero på resandes goda wilja, och icke på lag och tulltjänstemännens åligganden etc. Här synes huru långt satan kan snedwrida äfwen en P. Ä. då han inledes i fräsielse. Det öfriga af satsen får stå för hans egen räkning.

8. "Gud beware oß från girigheten, ty det är nog en rot till allt ondt".

Sw.: Guds ord säger bestämdt, utan några alternativ: "Girigheten är en rot till allt ondt". Och därwid skola wi låta det bestå, utan något "nog" emellan, och wi göra wäl, både P. Ä. och andra, att nogsamt undersöka huru det står till i hjärtat med denna wiktiga sak. Jag öfwerlemnar till läsaren att bedöma wiktresultatet och öfwergår nu till en wiktsats som wi kunna kalla

sanning, eller lika mot lika.

1. Wi börja med några bitar ur de allmänna reglerna. Det finnes mera i dem, herr P. Ä., än förbud på "att köpa och sälja oförtulladt gods". Jag har ingenting annat att taga i min hand än några bitar ur denna rapport, erinrande mig min Frälsares wittnesbörd: "De gärningar jag gör bära wittnesbörd om mig". Tillåt mig då fråga: Hur klämmer ni till, då ni möjligen i hwarje kwartalskonferens hör, märker och ser, att dessa regler hafwa öfwerträdts eller uraktlåtits? Står ni inte på sanningens grundwal då, efter ni oftast tiger? Wi läsa t. ex. om klaßledarenas plikter följande: "Att träffa hwarje medlem i sin klaß **minst en gång i weckan** i ändamål: 1) Att undersöka huru deras själar fortgå i det goda. 2) Att råda, bestraffa, trösta eller förmana, allt efter som tillfälle må fordra etc. Wi föreställa oß nu, att det är kwartalskonferens och ni frågar: "Finnes några rapporter från klaßledarne?" Oftast får ni intet swar. Ni säger då: "Har ni inte haft något klaßmöte, bröder?" "Jo, ett i kwartalet eller twå; men folket will inte gå på klaßmöten", säger man. Ni borde då, enligt nu citerade regel fråga: "Har hwarje medlem blifwit besökt af sin klaßbroder, minst

en gång i weckan detta kwartal i ändamål", etc. Men wi gå widare.

"Att icke pryda sig med guld och kosteliga kläder." Hur gör Ni nu, då Ni ser, att lyxen tager öfwerhanden både här och hwar? Wår Frälsares klädnad war icke sömmad", står det, "utan stickad eller wäfwad från ofwan och nedigenom", alltså hwad wi skulle kalla trikåkostym, wärd 10 kronor, hela kostymen måhända. Wesley, som skref denna regel, bar aldrig guldring på sig i sitt lif och säkerligen aldrig kostbara kläder, ty då hade han säkerligen aldrig kunnat skrifwa så, för sitt samwetes skull. Nå wäl, där är mycket att göra för en P. Ä. i synnerhet.

"Att församla sig skatter på jorden", är ju också förbjudet. Ser Ni aldrig någon metodist hålla på därmed, och om så, hur gör ni då? Möjligen är det då ingen skam, att "en sådan där" innehar främsta platsen i församlingen. Märkom noga, jag gifwer intet omdöme alls. Jag bara plockar wikter på wågen.

Låtom oß nu i fall icke wikttyngden räcker till, hämta några "Sikel" från reglerna för en predikants uppförande, så torde det räcka wäl till. Wi börja med Reg. 4.

"Tro icke ondt om någon utan **säkra bewis**; så wida **du icke sett det ske**, akta dig för att **sätta tro därtill.** Tyd allting till det **bästa.** Du wet att domaren alltid antages wara på den anklagades sida." Är inte edert råd till en Eder underordnad grof willfarelse, jämförd med denna regel?

Reg. 5. Säg icke **"En sådan där"** om någon, emedan dina ord säkerligen skulle fräta omkring sig som kräftan. Behåll dina tankar inom ditt eget bröst, till deß du kommer till den person det gäller. Mig synes att denna wiktsats är omöjlig för Eder att lyfta, men . . .

Wi ha den swåraste wiktsatsen kwar och jag fruktar för, att Eder P. Å.-klädnad brister under deß tyngd. Märkom nu. "Jag hyser intet personligt hat till Eder, eller någon människa. Jag har tydligen och klart hela wägen i denna enkla rapport wisat, att jag uti hela kränglet tydligen ser djäfwulens förslåt och list. Men det underbara synes mig wara, att ehuru Ni säger Eder tro på och äfwen predikar om, att det finnes en personlig djäfwul, som frestar människorna och söker att fördärfwa Guds barn, så ehuru han framträder så grost och barockt, såsom jag nu har wisat, sliter och sönderrifwer en stor del gudfruktiga medlemmar, så ser ni det inte, ej häller kan ni göra ett dugg för att få satan utkastad. Twärtom. Man söker disputera bort det. Till exempel under 1:sta kwartalskonferensen här nu i höstas, beklagade en broder hwad som hade händt och att broder Flink m. fl. hade nödgats att lämna församlingen etc. Därpå lär P. Å. ha swarat: "Då de stenade Steffanus, så wäckte Gud upp en Paulus"(?). Det där war en underbar wisdom. Konsekwensen blir ju den: att församlingen i Jerusalem stenade Steffanus på det att Gud åt den skulle kunna uppwäcka en Paulus.

Men wi återgå till wårt ämne, eller wägning. Låtom oß då stiga upp i sanningens helgedoms wågskål igen. Wi taga då fram wikter som wi kunna kalla Justice.

Wälan, låtom oß stiga upp i wågskålen. Jag kommer här lika fattig som wanligt med min enkla rapport i hand. "War ej rädd för följderna nu, ty står Ni på sanningens grund, har Ni intet att frukta". Detta är ju Eder egen lära? Ni har icke intill denna dag kunnat samla Eder ett jota bewis för någon brottslighet hos mig och ändå klämde Ni till. Är inte detta skamligt? Men ändå har Ni icke intill denna dag, mig weterligt sagt som så: Jag beder om

ursäkt, broder Flink, jag ser jag har blifwit wilseledd. Jag erkänner willigt, att det kan wara motbjudande, mycket motbjudande för en P. Ä. att bedja en arbetare om ursäkt. Men nöden har ingen lag ibland. Men Ni skyndade Eder att både i bref och muntligen urskulda Eder med, att orsaken till Edra illa walda uttryck "grundade sig därpå att Ni aldrig erhållit wilseledande uppgifter af någon predikant förut". Tillåt mig då fråga: ligger inte uti detta ordet **"förut"** ett erkännande att ni ansåg Eder hafwa blifwit wilseledd af **en predikant**? Det är ju i alla fall en för mycket. Nu frågas: Är inte wilseledning en synd, som borde bestraffas, eller låt mig säga det mildare: som borde tillrättawisas för i M. E. K. enligt hennes kyrkoordning? Det torde blifwa swårt att swara nej på den frågan. Men tillåt mig framställa en annan fråga: Har Ni inte också blifwit narrad af samma predikant? Den ena synden föder den andra, säger ordspråket. Blef Ni inte narrad att resa till Eskilstuna för att utforska hos min kreditor huru mycket waror jag hade tagit där? Wet Ni inte att det är förnärmande, i högsta grad förnärmande, ibland bildadt folk, att söka utforska en hederlig människas affärsförbindelser hos en kreditor, för så widt inte gäldenären står under konkurs? War det inte orätt eller synd, att narra en P. Ä. så grundligt? Ni torde ju ha swårt att swara nej äfwen här? Nå wäl stå nu stilla på wågen medan jag ställer på wikten. Wi förflytta oß då till årskonferensen 1901. War nu idel öra då Biskopen ropar an Sandwiken. "Står man på sanningens grund, har man intet att frukta". "Jag önskar att Biskopen tillrättawisar denne unge man, ty han har narrat och wilseledt mig". — — — **"I have not against him!"** Hörde jag rätt? Har Ni ingenting emot narri och wilse-

ledning? I Herrens, namn är sådant möjligt ibland Wesleys efterföljare?

Wänta nu medan jag drager fram min skrifbordslåda och får fram ett par bref. Det ena dateradt Nyköping den $^{25}/_{10}$ 1901, underskrifwet af Joh. Berg och det andra dateradt Stockholm och underskrifwet af J. M. Eriksson. I det förstnämnda läsa wi följande: — — — "Märk här. Wik har ej med ett enda jota sagt t. ex. som så, det war illa eller dumt, att jag ej afrådde dig med afseende på den affären, utan i stället samlar han bränsle, för att elden skall brinna och han är ej den ende, som så gjort. När sedan elden står högt i tak och jag trakasseras inför Biskopen, så är han så okunnig om allt och säger blott "det kom upp wid 4:de kwartalskonferensen i Sandwiken den där frågan." — — — Man jämföre härmed hans förr citerade skrifwelse af den $^{23}/_{3}$ 1901.

I det andra brefwet läsa wi: "Wik sade inför kabinettet att din karaktär war godkänd". — — Låtom oß nu slå upp protokollet för den 4:de kwartalskonferensen, som hölls i Sandwiken den 30 Juni 1901, så läsa wi följande:

§ 19. Beslöts att godkännandet af lokalpredikanten Aug. Flinks karaktär skulle uppskjutas med anledning af de anmärkningar w. h. p. Joh. Berg framstälde". Huru stämmer detta öfwerens? Någondera måste ju hafwa talat osanning här? Är det inte orätt eller syndigt att tala osanning? Här gälde det att fria sin egen tröja, om också för det samma en fattig lokalpredikant skulle blifwa hudflängd, korsfäst och dödad. Ser Ni nu hwart det leder: dels då en wårdhafwande predikant stöder sig på ett wrångsint parti i en församling, och dels då en P. Ä. gifwer owisa råd, "att låta lagens kraft tillämpas" där hwareſt lagen ingen-

ting har att skaffa. Dock jag tager J. B. tio gånger förr i försvar än P. Ä. Den förre hade ett mål i sikte, nämligen att få mitt förtroende stäckat och att behaga sina vänner, hvilka hade vilseledt hans omdömesförmåga. Han är en god och klok man, ehuru såsom en hans bäste vän i Gefle sade: "Med ett stolt och obrutet hjärta". Han är ung och kan blifwa till välsignelse sedan han ödmjukat sig inför Herren och han kan få min förlåtelse. Men den senare har intet att frambära till sin ursäkt. Ett pännbrag från P. Ä. kunde ha räddat både mig och J. B. och församlingen här ifrån detta satans mästerwerk, hwars orsaker en hwar i denna rapport kunna spåra.

Låtom oß nu allra sist se till huru detta elände kunnat botas, försonas och glömmas, utan att jag och flera med mig hade nödgas att utgå ur kyrkan. Jag sade i inledningen till detta arbete, "att det hade warit den lättaste sak i wärlden", alldenstund hwarken jag eller de mina hade lust med att lämna kyrkan. Men det fanns ju ingen annan wäg öppen, alldenstund rättwisa icke stod att finna hwart man än wände sig. Och att låta det bero utan utredning war en omöjlighet. Hwad som i första rummet hade bordt göras efter ett så grost ofog hade warit att så fort P. Ä. märkte att det war på tok, och det dröjde icke så många dagar efter 4:de kwartalskonferensen 1901 innan hon fick den saken klar för sig och att det började osa hett, så skulle han ha gjort en extra resa till Sandwiken och stält Berg och Flink ansikte mot ansikte inför hwarandra och Berg hade då blifwit twingad att plocka fram sina skwallergossar i ljuset. Detta hade warit det första och bästa sättet.

2. Men då detta försummades, så gafs likwäl ett andra tillfälle för att inte nämna flera för P. Ä. och det war wid 1:sta kwartalskonferensen 1901. Där förelåg nu

ett klagomål emot mig från J. B. med rubrik: "För osedligt uppförande". D. w. s. Berg påstod, att jag icke hade talat sanning i min anmälan till biskopen om honom, ehuru skrifwelsen icke innehöll hälften af allt J. B. hade gjort mig, ty jag hade icke nämnt ett ord om orgelstriden och icke ett ord om Bergs anmälan till P. Ä. af den 18/3 1901, hwilken anmälan jag då icke kände till. Ty hade jag wetat hwad jag nu wet, så hade jag naturligtwis rest till årskonferensen med ordentliga anklagelser både på w. h. p. och P. Ä. och fått slut på eländet. Allt nog, J. B. tyckte hälften war för mycket och så anklagade han mig för osedligt uppförande. Denna anklagelse war icke allenast obefogad och i högsta grad oförskämd, hwad tilltaget beträffar, utan äfwen olaglig, så att hade jag warit w. h. p. under dylika förhållanden på platsen, så hade jag genast returnerat den med en lämplig påskrift. Men ehuru jag i detta stycke hade stöd af en sådan auktoritet som J. M. E. som sade till mig: "Du har fullkomligt rätt, den anklagelsen är fullkomligt olaglig, ty har du i något afseende afwikit ifrån sanningen i din anmälan till biskopen, så hade han för den sakens skull endast haft rätt att inlämna en anmälan om tillrättawisning inför w. h. p." Men man kunde ju lika gärna ha talat till en wägg, som till de herrar, som hade min sak om hand här. Det hade, tänker jag, kommit på ett ut. Allt nog, wid nämnda konferens skulle en kraftfull och wis P. Ä. ha:

1. Förklarat anklagelsen obefogad och olaglig, samt dömt henne, antingen till retur eller kakelugnen.

2. Kallat broder Flink inför kwartalskonferensen och hållit ungefär följande tal till honom och konferensen:

"Alldenstund nu är tydligt och klart, att w. h. p:s anmärkningar mot broder Flink i 4:de kwartalskonferensen icke allenast woro obefogade, utan äfwen ogrundade, hwilket ju

bewisas däraf, att han ännu icke kunnat prestera några bewis för sitt påstående, ty hade han det kunnat så är jag wiß om, att han icke skulle ha försummat att så göra, beklagar jag på det högsta de ledsamheter och obehag br. Flink måst utstå för detta obehöriga tilltag. På samma gång jag djupt och allwarligt för min enskilda del beklagar, att jag inleddes i frestelsen därhän att jag började tro att icke allt stod rätt till i omförmälda handlingar med broder, hoppas jag likwäl nu att bröderna här wilja förena sig med mig uti att bedja broder Flink wara god och icke räkna oß någon del i det som skett till mißgärning, utan må wi nu i Herrens namn "förlåta den ene den andre såsom Gud för Kristi skull har förlåtit oß". Hoppas nu att br. Flink, trots de djupa förnärmelser han fått lida, och icke allenast han, utan hela hans hus, icke desto mindre wälwilligt ingår på mitt förslag och hädanefter som hitintills oförtrutet will werka Herrens werk till Herren kommer med sin lön åt hwarje god och trogen tjänare". Eller något i den stilen, till ett motgift emot det usla protokollet af den 30 Juni 1901, hwilket nu står där såsom en skamfläck på mitt namn för ewärdeliga tider.

Jag frågar Eder nu, herr Presiderande äldste: Hade detta warit för mycket?

Jag frågar Eder, herr Biskop Vincent, som också bör få del af denna rapport: Hade detta warit för mycket?

Jag frågar Eder, mina gamla bröder i årskonferensen, som warit wälwilligt mottagna i mitt tarfliga hem: Hade detta warit för mycket?

Jag frågar hwarje metodist i Sandwiken och omnäjd: Hade detta warit för mycket? Har jag warit hård och orättwis emot någon af Eder? Har jag icke alltid sökt att befrämja Edert sanna wäl i andligt och lekamligt afseende?

Jag frågar mina bröder och wänner, Lutherska Missionswänner och Baptister: Har jag förtjänt en sådan behandling af Metodistkyrkan? Jag frågar hwarje rättänkande människa inom denna kommun: Hade detta warit för mycket?

Jag frågar hwarje Metodistpredikant, som längre eller kortare tid warit stationerad här: Hade detta warit för mycket? War jag wrång, orättwis eller stridslysten emot någon af Eder? I torden nu wilja säga: "Du har farit för hårdt med P. Ä." (?) Jag erkänner det, jag beklagar det, jag beder om ursäkt, för att jag så gjort hafwer; men jag har nödgas göra så för att belysa hwad jag har welat bewisa. Men se efter noga ändå, om inte hwarje wiktenhet är stämplad (krönt) med helgedomens stämpel och fuktad af mina tårar, innan i fällen en allt för hård dom. I kunnen nu företaga en wägning med oß båda om i så wiljen med en wiktsats som heter: "Med det mått hwarmed i mäten, skall det mätas åt eder" Matt. 7: 2. Jag har Gud ske lof, icke kallat någon af dessa predikanter för "**En sådan där**". Den ande som genomgår hela rapporten torde ju bäst bewisa att hwarken hat eller bitterhet har dikterat hwad jag har skrifwit. Mitt mål eller åstundan är endast att sanningen skall få sin rätta plats i allt och alla, äfwen då det gäller en fattig lokalpredikant.

W. h. p. sade wid mitt utträde härstädes: "Jag wet råkt inte hwad man skulle ha gjort här". Nå wäl, han får ju då stå där i sin okunnighet för mig. Hwad som är att göra i en församling där man hundrade gånger hört och märkt att en hel familj är sårad, ärekränkt och förkrossad öfwer en del medlemmars skwaller och lögn, det säger icke allenast Guds ord och kyrkoordningen, utan också medwetandet eller själfwa förnuftet. Detta är min uppfattning om

saken. Och därmed öfwerlämnar jag denna enkla men sakrika och sanningsenliga rapport, till mina barn, släktingar och närmaste wänners skärskådande och bedömande, på samma gång jag också will meddela, att det i dag är min fullkomliga mening att:

If the biskop and next annual konference reject to take care of this matter with consideration in justice, mercy and true, and do insert me in my service again with honour. I assure you, my brethren, that this single report will be translate in good English and put in the hands of the biskops and every member of the next generalconference as a memorial, and to show how justice is done in the swedish annual conferenee against one of its most faitful servants.

Till mina wänner och gynnare

som möjligen blifwa uppwaktade af denna enkla rapport will jag säga:

Jag har ansett det absolut nödwändigt för att få ett slut på allt onyttigt prat, dömande och domar som äro i omlopp om mig på grund af relaterade krångel och mitt på grund däraf utträde ur Metodist E.-kyrkan, att inför edert omdöme framlägga saken sådan den werkligen är, för att sedan finna mig uti det domslut en opartisk upplyst samtid fäller. Från det hållet har jag emellertid säkerligen intet att frukta, såsom ju redan uppenbart är, oberoende af hwad Metodistkyrkan gör eller låter. Jag sänder denna rapport fritt inom ett utsökt område och hwarje emottagare äger i så fall rätt, att behålla den fritt. Dock hoppas jag, att en del wänner, som har råd därtill, icke tager anstöt om jag wänligen meddelar dem, att jag med mycken tacksamhet emottager i någon form, 50 öre till hjälp för deß tryckning m. m. Detta warde hwars och ens friwilliga sak inför Gud.

Broderligen
Aug. Flink.

Rättelser.

På grund af stor brådska under korrekturläsningen har beklagligt nog rätt stora tryckfel blifwit förbisedda af hwilka de största eller mest i ögonen fallande här nedan rättas

Sidan	30	rad.	2	uppifrån	står:	Bengtsson.	läs: Bengtsfors.
"	31	"	10	nedifrån	"	foligt	" faligt
"	34	"	13	uppifrån	"	J. F.	" J. P
"	60	"	13	nedifrån	"	Tre gånger	" Tredje gången
"	72	"	4	uppifrån	"	ritstick	" ritbestick
"	74	"	4	"	"	förmäns	" förmanares
"	75	"	1	nedifrån	"	hänwisar	" hänwisas